

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้เป็นการกล่าวถึงผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ผู้วิจัยได้มาจากการรวบรวมเก็บข้อมูลทั้งหมด โดยผู้วิจัยได้แบ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย

ตอนที่ 2 โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวจีน

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบ โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบ โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ชาวจีนกับชาวอเมริกัน

ตอนที่ 1 โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย

ในตอนนี้เป็นผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ผู้วิจัยได้มาจากการรวบรวมเก็บข้อมูล จากแบบสอบถามที่เป็นกลุ่มตัวแทนนิสิตชาวไทยจำนวน 30 คน แบบสอบถามจำนวนทั้งสิ้น 30 ฉบับ ได้ถูกตรวจสอบด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatics) จากเจ้าของภาษาพบว่าคำตอบทั้งสิ้น 270 คำตอบ สามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูลได้ จากนั้นนำมาจัดระเบียบข้อมูลดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 3 เพื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างชาวไทยมีโครงสร้างและกลวิธีการขอร้องเป็นแบบใด โดยในบทนี้ ผู้วิจัยจะแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ส่วนดังนี้ คือ ส่วนที่ 1 โครงสร้างการขอร้อง และส่วนที่ 2 กลวิธีการขอร้อง ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. โครงสร้างการขอร้อง

ในส่วนนี้จะกล่าวถึง โครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยว่ามีรูปแบบต่าง ๆ อะไรบ้าง ความถี่ในการปรากฏ โครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษ และความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

1.1 โครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษที่พบของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย

โครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษที่พบของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย พบทั้งสิ้น 3 โครงสร้าง ได้แก่ 1. โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักเพียงอย่างเดียว 2. โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักและตามด้วยส่วนขยายและ 3. โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายและตามด้วยส่วนหลัก ในส่วนนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องหมาย [] แสดงข้อความส่วนหลักและเครื่องหมาย () แสดงข้อความส่วนขยาย

1.2 ความถี่ในการปรากฏโครงสร้าง

ตารางที่ 10 ความถี่ในการปรากฏโครงสร้าง

รูปแบบ ที่	โครงสร้าง	ความถี่ในการปรากฏ	ร้อยละของตัวปรากฏ
1	ส่วนหลักเพียงอย่างเดียว []	144	53.33
2	ส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย [] ()	4	1.48
3	ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก () []	122	45.19
	รวม	270	100

จากตารางที่ 10 จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทยส่วนใหญ่นิยมใช้โครงสร้างการขอร้องที่มีส่วนหลักเพียงอย่างเดียวในปริมาณที่มากถึง 144 ข้อความ หรือคิดเป็นร้อยละ 53.33 รองลงมาคือโครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักคิดเป็นร้อยละ 45.19 และโครงสร้างประกอบด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยายพบเพียง 4 ข้อความ หรือร้อยละ 1.48 ส่วนโครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย และโครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายเพียงอย่างเดียวไม่ปรากฏการใช้เลย

โครงสร้างการขอร้องในรูปแบบที่ 1 คือ ส่วนหลักเพียงอย่างเดียวพบมากถึง 144 ข้อความ เช่น ในสถานการณ์ที่ผู้จัดการต้องการให้ลูกน้องแปลเอกสารให้

[Can you help me translate an article?]

โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก พบทั้งสิ้น 122 ข้อความ ในสถานการณ์เพื่อนขอให้เพื่อนช่วยแปลเอกสารให้

ตัวอย่าง

(You're good at translation.) [Can you help me to translate my assignment?]

และโครงสร้างส่วนหลักตามด้วยส่วนขยายพบน้อยที่สุดเพียง 4 ข้อความ เช่น สถานการณ์ เพื่อนขอให้เพื่อนช่วยแปลเอกสารให้

ตัวอย่าง

[Can you translate an article for me?] (I can't do it.)

1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างการขอร้องกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังในกลุ่มตัวอย่างชาวไทยก็เพื่อศึกษาว่าสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังที่แตกต่างกันนั้นจะมีผลต่อการใช้โครงสร้างการขอร้องหรือไม่อย่างไร ซึ่งผลปรากฏ ดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 การปรากฏความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

รูปแบบ ที่	โครงสร้าง	สถานภาพทางสังคม					
		ต่ำกว่า		เท่ากับ		สูงกว่า	
		ความถี่	ร้อยละในการปรากฏ	ความถี่	ร้อยละในการปรากฏ	ความถี่	ร้อยละในการปรากฏ
1	ส่วนหลักเพียง อย่างเดียว	30	33.33	58	64.45	56	62.22
2	ส่วนหลักและ ส่วนขยาย	0	0	3	3.33	1	1.11
3	ส่วนขยายและ ส่วนหลัก	60	66.67	29	32.22	33	36.67
	รวม	90	100	90	100	90	100

จากตารางที่ 11 เมื่อพิจารณาสถานภาพทางสังคมในกรณีที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังพบว่า โครงสร้างการขอร้องที่ผู้พูดนิยมใช้มากที่สุดคือรูปแบบโครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักพบ 60 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมาคือ โครงสร้างส่วนหลักเพียงอย่างเดียว คิดเป็นร้อยละ 33.33 โครงสร้างส่วนหลักตามด้วยส่วนขยายในกลุ่มนี้ไม่ปรากฏการใช้คิดเป็นร้อยละ 0 เมื่อเทียบกับกรณีสถานภาพทางสังคมอื่น ๆ

ส่วนกรณีที่สถานภาพทางสังคมของผู้พูดเท่ากับผู้ฟังพบว่า โครงสร้างการขอร้องที่ผู้พูดนิยมใช้มากที่สุด คือรูปแบบโครงสร้างที่ประกอบ โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักเพียงอย่างเดียวพบ 58 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 64.45 รองลงมาคือ โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก คิดเป็นร้อยละ 32.22 จำนวนทั้งสิ้น 29 ข้อความ และ โครงสร้างส่วนหลักตามด้วยส่วนขยายพบเพียง 3 ข้อความ ซึ่งสูงที่สุดเมื่อเทียบกับกรณีสถานภาพอื่น ๆ คิดเป็น ร้อยละ 3.33

ในสถานการณ์ที่สถานภาพทางสังคมของผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง พบว่ารูปแบบโครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักเพียงอย่างเดียว เป็นโครงสร้างที่พูดนิยมใช้มากที่สุด คือ ร้อยละ 62.22 รองลงมาคือ โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักพบ 33 ข้อความ ร้อยละ 36.67 ส่วนโครงสร้างส่วนหลักตามด้วยส่วนขยายพบน้อยที่สุดเพียง 1 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 1.11

2. กลวิธีการขอเรื่อง

ในส่วนนี้จะกล่าวถึง กลวิธีการขอเรื่องในภาษาอังกฤษที่พบในกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ความถี่ในการปรากฏกลวิธีการขอเรื่องในภาษาอังกฤษที่พบในกลุ่มตัวอย่างชาวไทย และความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการขอเรื่องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย กับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

2.1 กลวิธีการขอเรื่องในภาษาอังกฤษที่พบในกลุ่มตัวอย่างชาวไทย

การวิเคราะห์กลวิธีการขอเรื่องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยนั้นผู้วิจัยได้นำข้อความการขอเรื่องจำนวน 270 ข้อความ ซึ่งประกอบด้วยข้อความย่อยทั้งสิ้น 409 ข้อความย่อยที่เป็นส่วนหลักจำนวน 280 ส่วน และส่วนขยายจำนวน 129 ส่วน มาจำแนกกลวิธีการขอเรื่อง ผลการวิเคราะห์พบกลวิธี 3 กลวิธี ซึ่งสามารถจำแนกได้ดังนี้

ตารางที่ 12 กลวิธีการขอเรื่องในภาษาอังกฤษของผู้พูดชาวไทย

ส่วนของโครงสร้าง	กลวิธี	กลวิธีย่อย
ส่วนหลักของการ ขอเรื่อง (Head Act)	1. กลวิธีแบบตรง (Direct Strategies)	1.1 การกล่าวเชิงคำสั่ง
		1.2 การขอเรื่องอย่างตรงไปตรงมา
		1.3 การบอกตามความต้องการของผู้พูด
	2. กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ (Conventional Indirect Strategies)	2.1 การบอกอย่างมีเงื่อนไข
		2.2 การถามความเป็นไปได้
		2.3 การแสดงความลังเลใจ

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ส่วนของโครงสร้าง	กลวิธี	กลวิธีย่อย
ส่วนขยายของการ ขอร้อง (Supportive Move)	3.กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ (Unconventional Indirect Strategies)	3.1 การทักทาย 3.2 การเกริ่นนำ 3.3 การแสดงเหตุผล 3.4 การขอโทษ 3.5 การยกย่องผู้ฟัง 3.6 การเน้นย้ำคำขอร้อง

จากตารางที่ 12 จะเห็นว่ากลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษที่พบในผู้พูดชาวไทยทั้ง 3 กลวิธีนั้น กลวิธีแบบตรงและกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ เป็นกลวิธีที่ปรากฏกับส่วนหลักของการขอร้อง และสำหรับกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ ก็พบในส่วนขยายของการขอร้องเท่านั้น เป็นที่น่าสังเกตกลวิธีย่อยแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ ชาวไทยเลือกใช้เพียงแค่ 6 กลวิธีย่อยเท่านั้น ไม่ปรากฏการใช้กลวิธีย่อยด้วยการขอบคุณ การให้คำสัญญา การให้ข้อเสนอทดแทน การเสนอข้อต่อรองให้กับผู้ฟัง และการแสดงความเกรงใจ และการแสดงความกังวลใจ และกลวิธีย่อยแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติพบเพียง 3 กลวิธีย่อยเท่านั้น ไม่ปรากฏการใช้ การถามความคิดเห็น

2.2 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย การขอร้องมีโครงสร้างที่ประกอบด้วย ส่วนหลักและส่วนขยายซึ่งโครงสร้างดังกล่าวประกอบไปด้วยกลวิธีการขอร้อง จำนวน 3 กลวิธี และในแต่ละกลวิธีสามารถจำแนกเป็นกลวิธีย่อยได้อีก ดังนั้นผู้วิจัยจะเปรียบเทียบให้เห็นอัตราการใช้กลวิธีย่อยของการขอร้องที่พบในแต่ละกลวิธี ดังนี้

ตารางที่ 13 ความถี่ในการปรากฏกลยุทธ์ย่อยของการขอร้องในภาษาอังกฤษของผู้พูดชาวไทย

ส่วนของ โครงสร้าง	กลยุทธ์	กลยุทธ์ย่อย	ความถี่ใน การปรากฏ	ร้อยละ ของการ ปรากฏ
ส่วนหลักของ การขอร้อง (Head Act)	1. กลวิธีแบบตรง (Direct Strategies)	1.1 การกล่าวเชิงคำสั่ง	7	1.71
		1.2 การขอร้องอย่าง ตรงไปตรงมา	10	2.45
			15	3.67
		1.3 การบอกตามความต้องการ ของผู้พูด		
	2. กลวิธีแบบอ้อม ตามธรรมเนียม ปฏิบัติ (Conventional Indirect Strategies)	2.1 การบอกอย่างมีเงื่อนไข	1	0.24
		2.2 การถามความเป็นไปได้	245	59.90
		2.3 การแสดงความตั้งใจ	2	0.49
ส่วนขยาย ของการ ขอร้อง (Supportive Move)	3. กลวิธีแบบอ้อม ไม่ใช่ตามธรรมเนียม นิยมปฏิบัติ (Unconventional Indirect Strategies)	3.1 การทักทาย	23	5.62
		3.2 การเกริ่นนำ	4	0.98
		3.3 การแสดงเหตุผล	2	0.49
		3.4 การขอโทษ	96	23.48
		3.5 การยกย่องผู้ฟัง	1	0.24
		3.6 การเน้นย้ำคำขอร้อง	3	0.73
รวม			409	100

จากตารางที่ 13 จะเห็นว่ากลยุทธ์ย่อยที่กลุ่มตัวอย่างชาวไทยนิยมใช้แสดงการขอร้องกับผู้ฟังมากที่สุด คือ การถามความเป็นไปได้ พบ 245 ข้อความย่อย คิดเป็นร้อยละ 59.90 รองลงมาคือ การขอโทษ 96 ข้อความย่อย หรือร้อยละ 23.48 การแสดงการยกย่องผู้ฟังและการบอกอย่างมีเงื่อนไข ปรากฏเพียง 1 ข้อความ หรือร้อยละ 0.24 เท่านั้น ซึ่งกลยุทธ์ย่อยดังกล่าว จัดเป็นกลยุทธ์แบบอ้อมไม่ใช่ธรรมเนียมปฏิบัติและกลยุทธ์แบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ

เมื่อพิจารณาแต่ละกลวิธี พบว่ากลวิธีแบบตรงมีกลวิธีย่อยทั้งสิ้น 3 กลวิธีย่อย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยนิยมใช้การบอกความต้องการของผู้พูดมากที่สุด คือพบ 15 ข้อความย่อย คิดเป็นร้อยละ 3.67 รองลงมาคือการขอร้องอย่างตรงไปตรงมา พบ 10 ข้อความย่อย ส่วนการกล่าวเชิงคำสั่งเป็นกลวิธีย่อยที่พบการใช้ใช้น้อยที่สุดคือ 7 ข้อความย่อย คิดเป็นร้อยละ 1.71

เป็นที่น่าสังเกตว่าการกล่าวถึงคำสั่ง เป็นกลวิธีคล้ายกับการออกคำสั่งและมีความสุภาพน้อยที่สุด ดังตัวอย่างสถานการณ์ผู้จัดการต้องการใช้ลูกน้องแปลเอกสารให้

ตัวอย่าง

[Translate this article now!]

ส่วนกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติพบ 3 กลวิธีย่อย คือ การถามความเป็นไปได้ เป็นกลวิธีย่อยที่พบมากที่สุดคือ 245 ข้อความย่อย หรือร้อยละ 59.90 ส่วนการแสดงความลังเลใจกับการบอกอย่างมีเงื่อนไขเป็นกลวิธีย่อยที่ผู้พูดชาวไทยไม่นิยมใช้พบปริมาณที่ใกล้เคียงกันคือ ร้อยละ 0.49 และ 0.24 ตามลำดับ

กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติพบทั้งสิ้น 6 กลวิธีย่อย ซึ่งกลวิธีย่อยที่กลุ่มตัวอย่างชาวไทยนิยมใช้มากที่สุดคือ การขอโทษ พบ 96 ข้อความย่อย รองลงมาคือ การทักทาย (ร้อยละ 5.62) การเกริ่นนำ (ร้อยละ 0.98) การเน้นย้ำคำขอร้อง (ร้อยละ 0.73) การแสดงเหตุผล (ร้อยละ 0.49) และกลวิธีย่อยที่ถูกใช้น้อยที่สุดคือ การยกย่องผู้ฟัง คิดเป็นร้อยละ 0.24

การขอโทษในการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยมีมากถึง 96 ข้อความย่อย ผู้พูดแสดงการขอโทษเพื่อให้ผู้ฟังรู้สึกว่าคุณไม่ได้ต้องการรบกวนผู้ฟังและต้องการทำให้ผู้ฟังรู้สึกเห็นใจและต้องการทำตามที่คุณขอร้อง เช่น ในสถานการณ์ลูกน้องต้องการขอยืมโทรศัพท์ของหัวหน้า

ตัวอย่าง

(Excuse me!) [May I borrow your mobile phone?]

นอกจากคำว่า “Excuse me” แล้วผู้พูดชาวไทยยังนิยมใช้คำว่า “Sorry” อีกด้วย เช่น ในสถานการณ์หัวหน้าต้องการขอยืมโทรศัพท์ของลูกน้อง

ตัวอย่าง

(Sorry,) [but may I use your mobile phone?]

2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง เนื่องจากผู้วิจัยต้องการศึกษาว่าในสถานภาพทาง

สังคมของผู้พูดผู้ฟังที่แตกต่างกันนั้นจะมีผลต่อการใช้กลวิธีการขอร้องหรือไม่อย่างไร ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบรายละเอียดดังนี้

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

ตารางที่ 14 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีการอธิบายในภาษาอังกฤษที่พบในกลุ่มตัวอย่างชาวไทย จำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้ผู้ฟัง

กลวิธี	กลวิธีย่อย	สถานภาพทางสังคม					
		ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง			ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง		
		ความถี่ใน การปรากฏ	ร้อยละการ ปรากฏ	ความถี่ใน การ ปรากฏ	ร้อยละการ ปรากฏ	ความถี่ใน การปรากฏ	ร้อยละการ ปรากฏ
1. กลวิธีแบบตรง (Direct Strategies)	1.1 การกล่าวเชิงคำสั่ง	-	0	2	1.5	5	4
	1.2 การขอเรื่องอย่างตรงไปตรงมา	10	6.62	-	0	-	0
	1.3 การบอกความต้องการของผู้พูด	3	1.98	11	8.27	1	0.8
2. กลวิธีแบบอ้อม ตามธรรมเนียมปฏิบัติ (Conventional Indirect Strategies)	2.1 การบอกอย่างมีเงื่อนไข	-	0	-	0	1	0.8
	2.2 การถามความเป็นไปได้	75	49.7	88	66.17	82	65.6
	2.3 การแสดงความลังเลใจ	2	1.31	-	0	-	0

ตารางที่ 14 (ต่อ)

3. กลวิธีแบบอ้อม ที่ไม่ใช่ ธรรมเนียมปฏิบัติ (Unconventional Indirect Strategies)	3.1 การท้าทาย	1	0.66	13	9.78	9	7.2
	3.2 การเกริ่นนำ	1	0.66	1	0.75	2	1.6
	3.3 การแสดงเหตุผล	-	0	2	1.5	-	0
	3.4 การขอโทษ	59	39.07	15	11.28	22	17.6
	3.5 การยกย่องผู้ฟัง	-	0	1	0.75	-	0
	3.6 การเน้นย้ำคำร้อง	-	0	-	0	3	2.4
รวม		151	100	133	100	125	100

หากพิจารณาโดยรวม จะพบว่าในแต่ละสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง ไม่ว่าจะเป็นต่ำกว่า เท่ากัน หรือสูงกว่า กลุ่มตัวอย่างนิยมใช้กลวิธีย่อการถามความเป็นไปได้มากที่สุด โดยในแต่ละสถานภาพมีปริมาณการใช้ที่ใกล้เคียงกัน คือ 75 ข้อความย่อย 88 และ 82 ข้อความย่อย ตามลำดับสถานภาพทางสังคม การกล่าวเชิงคำสั่งเป็นกลวิธีย่อที่มีความสุภาพของการใช้ภาษาน้อยที่สุด พบว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทยไม่ใช้กลวิธีย่อนี้ในกรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง ไม่ใช้กลวิธีย่อนี้เลย แต่พบว่าในกรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟังพบ 5 ข้อความย่อย และในกรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากับผู้ฟังพบ 2 ข้อความย่อย หรือร้อยละ 4 และ 1.50 ตามลำดับ

ตัวอย่างในการกล่าวเชิงคำสั่ง เช่น ในสถานการณ์ที่ผู้จัดการต้องการให้ลูกน้องช่วยแปลเอกสารให้

ตัวอย่าง

[Help me to translate an article please.]

สำหรับการขอเรื่องอย่างตรงไปตรงมา พบว่ามีการใช้กลวิธีย่อนี้ในกรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟังเท่านั้น และไม่ปรากฏการใช้กลวิธีย่อนี้ในสถานภาพทางสังคมอื่น ๆ เช่น ในสถานการณ์ นักเรียนต้องการขอยืมหนังสือจากอาจารย์ของตน

ตัวอย่าง

(Excuse me,) [May I borrow your book, please?]

จะเห็นได้ว่าผู้พูดจะกล่าวคำขอโทษก่อนจึงกล่าวการขอร้องตามมา และกลวิธีย่อแบบการบอกความต้องการของผู้พูด พบว่าถูกใช้ในทั้ง 3 สถานภาพทางสังคม แสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษาไทยจะใช้กลวิธีการขอร้องแบบบอกความต้องการไม่ว่าจะกล่าวคำขอร้องกับผู้ฟังที่มีสถานภาพทางสังคมเช่นไรก็ตาม ดังตัวอย่างสถานการณ์ลูกน้องต้องการยืมโทรศัพท์จากหัวหน้า

ตัวอย่าง

(Excuse me!)[I would like to use your mobile phone please]

กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ จะเห็นว่าในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่า เท่ากับ และสูงกว่าผู้ฟัง ทุกสถานภาพทางสังคมปรากฏกลวิธีย่อการถามความเป็นไปได้มากที่สุด คือ 75 ข้อความย่อย 88 และ 82 ข้อความย่อยตามลำดับ ในขณะที่กลวิธีย่อการบอกอย่างมีเงื่อนไขถูกใช้ในกรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟังเท่านั้น และพบเพียง 1 ข้อความย่อยเท่านั้นอีกด้วย ในขณะที่ยอกลวิธีย่อการแสดงความลึงใจ ถูกพบในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟังเท่านั้น และไม่ปรากฏในสถานภาพทางสังคมอื่น ๆ เลย ดังเช่นตัวอย่าง สถานการณ์นักเรียนต้องการขอยืมหนังสือจากอาจารย์

ตัวอย่าง

(Excuse me,) [I wonder if I could borrow your book?]

และตัวอย่างกลวิธีขอยืมการบอกเงื่อนไขในสถานการณ์ ผู้จัดการต้องการให้ลูกน้องแปลเอกสารให้

ตัวอย่าง

[If I want you to help me translate this article, can you?]

กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากับผู้ฟัง พบว่ากลุ่มตัวอย่างนิยมใช้ส่วนขยายน้อยที่สุดพบเพียง 32 ข้อความย่อย เนื่องจากผู้พูดมีความเห็นว่าผู้ฟังมีสถานภาพทางสังคมที่เท่าเทียมกัน จึงไม่จำเป็นที่จะต้องใช้กลวิธีต่าง ๆ เพื่อโน้มน้าวผู้ฟัง ในขณะที่ในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังพบการใช้ส่วนขยายมากที่สุดถึง 61 ข้อความย่อย ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทยมีแนวโน้มที่จะเลือกใช้กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ โดยขึ้นอยู่กับสถานภาพทางสังคมของผู้ฟังเมื่อเทียบกับผู้พูดค่อนข้างมาก

หากพิจารณาการแสดงผลและการยกย่องผู้ฟัง พบในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากัน เท่านั้นคือ 2 และ 1 ข้อความย่อยตามลำดับ

ตัวอย่าง

[Can you translate an article for me?] (I can't do it.)

สถานการณ์ที่เพื่อนต้องการให้เพื่อนของตนแปลเอกสารให้ โดยให้เหตุผลว่า ตนเองนั้นไม่สามารถทำได้ และตัวอย่างการยกย่องผู้ฟังในสถานการณ์ที่เพื่อนต้องการให้เพื่อนแปลเอกสารให้เช่นกัน

ตัวอย่าง

(You're good at translation.) [Can you help me to translate my assignment?]

จากตัวอย่างผู้พูดยกย่องผู้ฟังโดยการกล่าวคำชมว่าผู้ฟังเป็นผู้ที่เก่งด้านการแปล จึงกล่าวคำขอร้องให้ช่วยแปลให้ตนเอง

กลวิธีขอยืมการเน้นย้ำคำขอร้อง ถูกพบในผู้พูดที่มีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟังเท่านั้น ไม่ปรากฏในกรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่า หรือเท่ากับผู้ฟัง กลวิธีขอยืมนี้แสดงถึงการคุกคามหน้าของผู้ฟังดังนั้น จึงไม่ปรากฏการใช้กับผู้พูดที่มีอำนาจน้อยกว่าผู้ฟัง เช่น ในสถานการณ์ผู้จัดการขอให้ลูกน้องแปลเอกสารให้

ตัวอย่าง

[If I want you to help me translate this article,] (Can you?)

ส่วนการขอโทษ เป็นกลวิธีย่อยที่พบมากที่สุด สถานภาพทางสังคม โดยเฉพาะในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง ถูกใช้มากถึง 59 ข้อความย่อย หรือร้อยละ 39.07 ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากผู้พูดกลัวการปฏิเสธคำขอร้องจากผู้ฟัง เพราะผู้ฟังไม่ต้องคำนึงถึงการรักษาน้ำของทั้งผู้พูดและผู้ฟัง เช่น ในสถานการณ์นักเรียนขอยืมหนังสือจากอาจารย์

ตัวอย่าง

(Excuse me.) [May I borrow your book, please?]

การทักทายเป็นกลวิธีย่อยที่ใช้เริ่มการสนทนาเพื่อเรียกความสนใจจากอีกฝ่ายหนึ่ง พบมากในสถานภาพผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง 13 ข้อความย่อย และน้อยที่สุดในผู้พูดที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟังคือ 1 ข้อความย่อย นอกจากนี้ยังมีประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับการทักทาย คือ ผู้พูดชาวไทยนิยมทักทายด้วยคำว่า “Hey” และการเรียกชื่อ ดังตัวอย่าง เพื่อนขอยืมหนังสือจากเพื่อนและเจ้านายขอยืมโทรศัพท์จากลูกน้อง

ตัวอย่าง

(Hey!) [Can I borrow your book?]

(Somsak) [Can I use your mobile phone please?]

ส่วนการเกริ่นนำนั้นเห็นได้ชัดเจนว่า สถานภาพทางสังคมของกลุ่มสนทนาไม่มีผลต่อปริมาณการเลือกใช้กลวิธีย่อยนี้ กล่าวคือ ผู้พูดชาวไทยเลือกใช้กลวิธีย่อยนี้น้อยในทั้ง 3 สถานภาพทางสังคม คือ 1 ข้อความย่อย และ 1, 2 ตามลำดับ ดังตัวอย่าง เพื่อนขอยืมหนังสือจากเพื่อน

ตัวอย่าง

(Um..) [May I borrow ur book, please?]

ตอนที่ 2 โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวจีน

สำหรับผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ ผู้วิจัยได้ข้อมูลการขอร้องมาจากแบบสอบถามที่มีผู้ตอบแบบสอบถามเป็นชาวจีน จำนวน 30 คน และแบบสอบถามทั้งหมดได้ถูกตรวจสอบด้านวาทปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatic) จากเจ้าของภาษาชาวอเมริกันแล้วว่าคำตอบทั้งหมด 270 คำตอบสามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูลได้ จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลดังกล่าวมาจัดระเบียบข้อมูลดังที่ได้กล่าวอย่างละเอียดไว้ในบทที่ 3 เพื่อจำแนกว่าผู้พูดชาวจีนมีการใช้โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องแบบใด โดยในส่วนนี้ผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 หัวข้อใหญ่ ดังนี้ คือ โครงสร้างการขอร้องและกลวิธีการขอร้อง ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. โครงสร้างการขอรับรอง

ในส่วนนี้จะกล่าวถึง โครงสร้างการขอรับรองในภาษาอังกฤษที่พบในกลุ่มตัวอย่างชาวจีน ความถี่ในการปรากฏ โครงสร้างการขอรับรองในภาษาอังกฤษที่พบในกลุ่มตัวอย่างชาวจีน และ ความสัมพันธ์ระหว่าง โครงสร้างการขอรับรองในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวจีนกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

1.1 โครงสร้างการขอรับรองในภาษาอังกฤษที่พบในกลุ่มตัวอย่างชาวจีน

ผลการวิเคราะห์โครงสร้างการขอรับรองในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวจีนจำแนกได้ 5 รูปแบบ คือ 1) โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักเพียงอย่างเดียว 2) โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักและตามด้วยส่วนขยาย 3) โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายและตามด้วยส่วนหลัก 4) โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักและตามด้วยส่วนขยายและ 5) โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายเพียงอย่างเดียว โดยในส่วนนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องหมาย [] แสดงข้อความส่วนหลักและเครื่องหมาย () แสดงข้อความส่วนขยาย

1.2 ความถี่ในการปรากฏ โครงสร้างการขอรับรองในภาษาอังกฤษที่พบในกลุ่มตัวอย่างชาวจีน

จากผลการวิเคราะห์ข้างต้นพบว่า โครงสร้างการขอรับรองในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวจีน มีทั้ง 5 รูปแบบ ซึ่งในแต่ละรูปแบบก็จะมีค่าความถี่ในการปรากฏที่แตกต่างกัน และเพื่อให้ทราบว่าโครงสร้างการขอรับรองแบบใดที่ผู้พูดชาวจีนนิยมใช้มากที่สุด ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำข้อมูลดังกล่าวมาแจกแจงความถี่ในการปรากฏ พร้อมทั้งแสดงผลเป็นอัตราร้อยละ ซึ่งผลปรากฏ ดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15 ความถี่ในการปรากฏ โครงสร้างการขอรับรองในภาษาอังกฤษของผู้พูดชาวจีน

รูปแบบที่	โครงสร้าง	ความถี่ในการปรากฏ	ร้อยละของการปรากฏ
1	ส่วนหลักเพียงอย่างเดียว []	119	44.07
2	ส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย [] ()	14	5.19
3	ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก () []	127	47.04
4	ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย () [] ()	9	3.33
5	ส่วนขยายเพียงอย่างเดียว () ()	1	0.37
รวม		270	100

จากข้อมูลทั้งหมดที่ปรากฏดังตารางที่ 15 จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างชาวจีนโดยส่วนใหญ่จะนิยมใช้โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก และ โครงสร้างส่วนหลักเพียงอย่างเดียว ในปริมาณมากใกล้เคียงกัน คือ 127 และ 119 ข้อความตามลำดับ หรือคิดเป็นร้อยละ 47.04 และ 44.07 รองลงมาคือ โครงสร้างส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย ร้อยละ 5.19 สำหรับโครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยายและ โครงสร้างส่วนขยายเพียงอย่างเดียว ถูกใช้น้อยที่สุด คือ 9 และ 1 ข้อความ หรือคิดเป็นร้อยละ 3.33 และ 0.37 ตามลำดับ

โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักในรูปแบบที่ 3 ซึ่งเป็นรูปแบบที่ถูกใช้มากที่สุด เช่น ในสถานการณ์ลูกน้องขอยืมโทรศัพท์จากเจ้านาย

ตัวอย่าง

(I didn't bring my phone.) [Could I borrow your?]

ตัวอย่างรูปแบบส่วนขยายเพียงอย่างเดียวที่ถูกพบการใช้น้อยที่สุดในสถานการณ์นักเรียนต้องการขอยืมหนังสือจากอาจารย์

ตัวอย่าง

(Hi) (I'm a student), (your book is very important to me.)

ตัวอย่างรูปแบบส่วนหลักเพียงอย่างเดียว ซึ่งพบการใช้มากเป็นอันดับที่ 2 ทั้งสิ้น 119 ข้อความ ในสถานการณ์ผู้จัดการขอให้ลูกน้องแปลเอกสารให้

ตัวอย่าง

[Could you help me translate this article?]

ส่วนหลักตามด้วยส่วนขยายซึ่งพบการใช้ทั้งสิ้น 14 ข้อความ ตัวอย่างในสถานการณ์เพื่อนขอยืมหนังสือจากเพื่อน

ตัวอย่าง

[I need your book,] (OK?)

ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย พบ 9 ข้อความตัวอย่างในสถานการณ์ผู้จัดการขอให้ลูกน้องช่วยแปลเอกสารให้

ตัวอย่าง

(Hey,) [Let us translate an article,] (OK?)

1.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง โครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวจีนกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง โครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวจีนกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง เพื่อศึกษาว่าเมื่อสถานภาพทางสังคมของผู้พูด

ผู้ฟังที่แตกต่างกันจะมีผลต่อการเลือกใช้โครงสร้างการขอร้องของผู้พูดหรือไม่ ผลปรากฏดังตารางที่ 16

ตารางที่ 16 ความถี่ในการปรากฏโครงสร้างการขอร้องที่พบในผู้พูดชาวจีนจำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

รูปแบบที่	โครงสร้าง	สถานภาพทางสังคม					
		ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง	
		ความถี่	ร้อยละการปรากฏ	ความถี่	ร้อยละการปรากฏ	ความถี่	ร้อยละการปรากฏ
1	[]	27	30	39	43.33	53	58.89
2	[]()	2	2.22	6	6.67	6	6.67
3	()[]	57	63.34	42	46.67	28	31.11
4	()[]()	3	3.33	3	3.33	3	3.33
5	()()	1	1.11	0	0	0	0

จากตารางที่ 16 เมื่อพิจารณาสถานภาพทางสังคมในกรณีที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังพบว่า โครงสร้างการขอร้องที่กลุ่มตัวอย่างนิยมใช้มากที่สุดคือ โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักพบ 57 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 63.34 และในกลุ่มนี้ถือว่ามีการใช้โครงสร้างนี้สูงที่สุดเมื่อเทียบกับกรณีที่สถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังเท่ากันหรือสูงกว่า รองลงมาคือรูปแบบโครงสร้างส่วนหลักเพียงอย่างเดียวพบ 27 ข้อความ

ส่วนรูปแบบที่นำด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก ตามด้วยส่วนขยาย หรือ ส่วนขยายเพียงอย่างเดียว พบเพียงร้อยละ 2.22, 3.33 และ 1.11 ตามลำดับ

ส่วนในกรณีที่สถานภาพทางสังคมของผู้พูดเท่ากับผู้ฟังพบว่า โครงสร้างการขอร้องที่กลุ่มตัวอย่างนิยมใช้มากที่สุด คือรูปแบบส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักพบ 42 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 46.67 รองลงมาคือรูปแบบส่วนหลักเพียงอย่างเดียวพบ 39 ข้อความ ส่วนรูปแบบส่วนหลักตามด้วยส่วนขยายและรูปแบบส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย พบการใช้ในปริมาณใกล้เคียงกันคือ 6 และ 3 ข้อความตามลำดับ หรือร้อยละ 6.67 และ 3.33 นอกจากนั้นในรูปแบบส่วนขยายเพียงอย่างเดียวไม่ปรากฏการใช้ในสถานภาพทางสังคมที่เท่ากันของผู้พูดผู้ฟัง

ในสถานการณ์ที่สถานภาพทางสังคมของผู้พูดสูงกว่าผู้ฟังพบว่ารูปแบบโครงสร้างการขอเรื่องส่วนหลักเพียงอย่างเดียวถูกใช้ในปริมาณมากที่สุดคือ 53 ข้อความ หรือร้อยละ 58.89 รองลงมาคือส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก ร้อยละ 31.11 และ ส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย พบ 6 ข้อความ รูปแบบส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย พบ 3 ข้อความ ส่วนรูปแบบส่วนขยายเพียงอย่างเดียวไม่ปรากฏการใช้เช่นกัน

เป็นที่น่าสังเกตว่าในกรณีผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากับผู้ฟัง และผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง ผู้พูดชาวจีนเลือกใช้รูปแบบส่วนหลักตามด้วยส่วนขยายในปริมาณเท่ากัน นอกจากนั้นรูปแบบส่วนขยายเพียงอย่างเดียวก็ไม่ปรากฏการใช้ในสถานภาพทางสังคมเดียวกันอีกด้วย คือร้อยละ 0

ที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่งคือ รูปแบบส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย ถูกใช้ในปริมาณเท่ากันกับทั้ง 3 สถานภาพ คือ สถานภาพละ 3 ข้อความ หรือคิดเป็นร้อยละ 3.33

2. กลวิธีการขอเรื่อง

ในส่วนนี้จะกล่าวถึง กลวิธีการขอเรื่องในภาษาอังกฤษที่พบในกลุ่มตัวอย่างชาวจีน ความถี่ในการปรากฏกลวิธีการขอเรื่องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวจีน และความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการขอเรื่องที่พบกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

2.1 กลวิธีการขอเรื่องในภาษาอังกฤษที่พบในกลุ่มตัวอย่างชาวจีน

ผลการวิเคราะห์การขอเรื่องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวจีน ผู้วิจัยได้นำข้อความการขอเรื่องจำนวน 270 ข้อความ ซึ่งประกอบด้วยข้อความย่อยจำนวนทั้งสิ้น 448 ข้อความย่อยที่เป็นส่วนหลัก จำนวน 273 ส่วน และส่วนขยายจำนวน 175 ส่วนมาจำแนกกลวิธีการขอเรื่อง ผลการวิจัยกลวิธี 3 กลวิธี ซึ่งในแต่ละกลวิธีสามารถจำแนกเป็นกลวิธีย่อยได้อีก ดังแสดงในตารางที่ 17

ตารางที่ 17 กลวิธีการขอเรื่องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวจีน

ส่วนของโครงสร้าง	กลวิธี	กลวิธีย่อย
ส่วนหลักของการขอเรื่อง (Head Act)	1.กลวิธีแบบตรง (Direct Strategies)	1.1 การกล่าวเชิงคำสั่ง
		1.2 การขอเรื่องอย่างตรงไปตรงมา
		1.3 การบอกความต้องการของผู้พูด

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ส่วนของโครงสร้าง	กลวิธี	กลวิธีย่อย
	2.กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ (Conventional Indirect Strategies)	2.1 การบอกอย่างมีเงื่อนไข 2.2 การถามความเป็นไปได้ 2.3 การถามความคิดจากผู้ฟัง
ส่วนขยายของการ ขอเรื่อง (Supportive Move)	3.กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ (Unconventional Indirect Strategies)	3.1 การท้าทาย 3.2 การเกริ่นนำ 3.3 การแสดงเหตุผล 3.4 การขอโทษ 3.5 การขอบคุณ 5.6 การยกย่องผู้ฟัง 5.7 การเน้นย้ำคำขอเรื่อง

จากตารางที่ 17 จะเห็นว่ากลวิธีการขอเรื่องในภาษาอังกฤษที่พบในกลุ่มตัวอย่างชาวจีนทั้ง 3 กลวิธีนั้น กลวิธีแบบตรงถูกใช้ทั้ง 3 กลวิธีย่อย กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติถูกใช้ 3 กลวิธีย่อย และไม่ปรากฏกลวิธีย่อยการแสดงความตั้งใจและสำหรับกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติพบ 7 กลวิธีย่อยเท่านั้น โดยไม่ปรากฏการใช้ กลวิธีย่อยการให้คำสัญญา การให้ข้อเสนอทดแทน การต่อรอง การแสดงความเกรงใจ และ การแสดงความกังวลใจ

2.2 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีการขอเรื่องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวจีน
กลวิธีการขอเรื่องทั้ง 3 กลวิธี และแต่ละกลวิธีสามารถจำแนกเป็นกลวิธีย่อยได้อีก เพื่อความละเอียดในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจะแสดงให้เห็นอัตราการใช้กลวิธีย่อยของการขอเรื่องในที่พบแต่ละกลวิธีดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีการร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวจีน

ส่วนของโครงสร้าง	กลวิธี	กลวิธีย่อย	ความถี่ในการปรากฏ	ร้อยละการปรากฏ
ส่วนหลักของการขอร้อง (Head Act)	1. กลวิธีแบบตรง (Direct Strategies)	1.1 การกล่าวเชิงคำสั่ง	32	7.14
		1.2 การขอร้องอย่างตรงไปตรงมา	4	0.90
		1.3 การบอกความต้องการ	31	6.92
	2. กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ (Conventional Indirect Strategies)	2.1 การบอกอย่างมีเงื่อนไข	3	0.67
		2.2 การถามความเป็นไปได้	199	44.41
		2.3 การถามความคิดเห็นจากผู้ฟัง	4	0.90
		ส่วนขยายของการขอร้อง (Supportive Move)	3. กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช้ตามธรรมเนียมปฏิบัติ (Unconventional Indirect Strategies)	3.1 การทักทาย
3.2 การเกริ่นนำ	25			5.58
3.3 การแสดงเหตุผล	7			1.57
3.4 การขอโทษ	35		7.81	
3.5 การขอบคุณ	3		0.67	
3.6 การยกย่องผู้ฟัง	1		0.22	
3.7 การเน้นย้ำคำขอร้อง	13		2.90	
รวม			448	100

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่ากลวิธีการยืมที่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนนิยมใช้แสดงการขอร้องมากที่สุดคือ การถามความเป็นไปได้ พบ 199 ข้อความยืม คิดเป็นร้อยละ 44.41 เป็นกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ นอกจากนี้ยังเป็นกลวิธีย่อยที่ปรากฏในส่วนหลักของการขอร้องอีกด้วย รองลงมาคือ การทักทาย ซึ่งเป็นกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ พบ 91 ข้อความยืม คิดเป็นร้อยละ 20.31 และยังเป็นกลวิธีย่อยที่ปรากฏเฉพาะส่วนขยายของการขอร้องด้วย ถัดมาคือ การขอโทษ ส่วนกลวิธีย่อยที่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนใช้น้อยที่สุดคือ การยกย่องผู้ฟัง พบเพียง 1 ข้อความยืม หรือร้อยละ 0.22

เมื่อพิจารณาแต่ละกลวิธี พบว่ากลวิธีแบบตรงเป็นกลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนไม่นิยมใช้ คือ มีจำนวนการปรากฏน้อยมาก พบกลวิธีย่อยทั้งสิ้น 3 กลวิธีย่อย ซึ่งผู้พูดชาวจีนใช้กลวิธีย่อยการกล่าวเชิงคำสั่งและการบอกความต้องการของผู้พูดมากในปริมาณใกล้เคียงกันคือ 32 และ 31 ข้อความยืมตามลำดับ ส่วนการขอร้องอย่างตรงไปตรงมาพบน้อยที่สุด คือร้อยละ 0.90 หรือ 4 ข้อความยืม

ในการขอร้องโดยใช้กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติพบ 3 กลวิธีย่อย โดยกลวิธีย่อยการถามความเป็นไปได้เป็นกลวิธีย่อยที่พบมากที่สุด คือ 199 ข้อความยืม ส่วนอีก 2 กลวิธีย่อยพบการใช้น้อยในปริมาณใกล้เคียงกัน คือ การถามความคิดเห็นจากผู้ฟัง และการบอกอย่างมีเงื่อนไข พบร้อยละ 0.90 และ 0.67 ตามลำดับ

ในการวิเคราะห์กลวิธีแบบอ้อม ไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ พบว่ากลวิธีย่อยการทักทายถูกใช้มากที่สุด ก่อนแสดงการขอร้อง โดยมักจะพบการทักทายโดยกล่าว “Hi” “Hey” หรือ การเรียกชื่อ เช่นตัวอย่าง สถานการณ์เพื่อนขอยืมหนังสือจากเพื่อน

ตัวอย่าง

(Hi my dear friend) [Could I borrow your book?]

จากตัวอย่างผู้พูดจะใช้คำทักทายเป็นการเริ่มต้น จากนั้นจึงเริ่มกล่าวคำขอร้อง ซึ่งคำขอร้องที่ตามมามากพบเป็นรูปแบบการถามความเป็นไปได้ ดังตัวอย่างที่กล่าวไปแล้ว

นอกจากนั้นกลวิธีย่อยการขอโทษ ถูกพบการใช้มากในลำดับต่อมา โดยการกล่าวคำขอโทษว่า “Excuse me” หรือ “Sorry” จากนั้นตามด้วยคำขอร้องแบบความเป็นไปได้ ซึ่งเป็นแบบนี้ถูกพบการใช้ในปริมาณมาก เช่นตัวอย่างลูกน้องต้องการขอให้ผู้จัดการช่วยแปลเอกสารให้

ตัวอย่าง

(Excuse me) [Could you help translate an article?]

จากตัวอย่างดังกล่าวผู้พูดกล่าวคำขอโทษก่อน เพื่อแสดงถึงความรู้สึกไม่ยากรบกวนหรือคุกคามหน้าผู้ฟัง จึงแสดงคำขอโทษเสียก่อนแล้วจึงกล่าวคำขอร้อง

2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของผู้พูดชาวจีนกับ

สถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

ผลของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวจีนกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง ปรากฏดังตารางที่ 19

ตารางที่ 19 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวจีน จำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

กลวิธี	กลวิธีย่อย	สถานภาพทางสังคม					
		ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง	
		ความถี่ ในการ ปรากฏ	ร้อยละ การ ปรากฏ	ความถี่ ในการ ปรากฏ	ร้อยละ การ ปรากฏ	ความถี่ ในการ ปรากฏ	ร้อยละ การ ปรากฏ
1. กลวิธีแบบตรง (Direct Strategies)	1.1 การกล่าวเชิง คำสั่ง	3	1.7	16	11.27	13	10
	1.2 การขอร้องอย่าง ตรงไปตรงมา	3	1.7	1	0.7	0	0
	1.3 การบอกความ ต้องการของผู้พูด	8	4.55	15	10.56	8	6.15
2. กลวิธีแบบอ้อม ตามธรรมเนียม ปฏิบัติ (Conventional Indirect Strategies)	2.1 การบอกอย่างมี เงื่อนไข	0	0	2	1.41	1	0.77
	2.2 การถามความ เป็นไปได้	77	43.75	56	39.44	66	50.77
	2.3 การถามความคิด จากผู้ฟัง	0	0	3	2.11	1	9.77
3. กลวิธีแบบอ้อม ไม่ใช่ ธรรมเนียมปฏิบัติ	3.1 การพักท่าย ไม่ใช้	28	15.91	38	26.76	25	19.23
	3.2 การเกริ่นนำ	21	11.93	2	1.41	2	1.54

ตารางที่ 19 (ต่อ)

กลวิธี	กลวิธีย่อย	สถานภาพทางสังคม					
		ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง	
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
		ในการปรากฏ	การปรากฏ	ในการปรากฏ	การปรากฏ	ในการปรากฏ	การปรากฏ
(Unconventional Indirect Strategies)	3.3 การแสดงเหตุผล	2	1.14	4	2.82	1	0.77
	3.4 การขอโทษ	31	17.61	0	0	4	3.08
	3.5 การขอขอบคุณ	0	0	0	0	3	2.31
	3.6 การยกย่องผู้ฟัง	1	0.57	0	0	0	0
	3.7 การเน้นย้ำคำขอเรื่อง	2	1.14	5	3.52	6	4.62
รวม		176	100	142	100	130	100

โดยภาพรวมจะเห็นว่าในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง กลุ่มตัวอย่างชาวจีนจะใช้กลวิธีแบบตรงน้อยที่สุด รองลงมาคือสถานภาพผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง ส่วนสถานภาพผู้พูดเท่ากับผู้ฟังพบการใช้กลวิธีแบบตรงมากที่สุด

หากพิจารณาแต่ละสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง ก็พบว่าทุกสถานการณ์ไม่ว่าผู้พูดจะมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่า เท่ากับ หรือสูงกว่าผู้ฟังก็ตาม กลุ่มตัวอย่างชาวจีนจะนิยมกล่าวขอเรื่องโดยใช้กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ และกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติในปริมาณมาก และในขณะที่กลวิธีแบบตรงเป็นกลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนใช้น้อยที่สุด แต่ก็มีประเด็นที่น่าสนใจคือ กลุ่มตัวอย่างจะเลือกใช้กลวิธีแบบตรงมากที่สุดในสถานการณ์ที่ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง ส่วนกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติถูกพบมากที่สุด สถานภาพผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง และกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติพบว่า สถานภาพทางสังคมผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังเลือกใช้มากที่สุดเช่นกันและในสถานภาพที่ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟังมีการเลือกใช้กลวิธีนี้น้อยที่สุดเมื่อเทียบกับทุกสถานภาพ โดยมีรายละเอียดกลวิธีดังต่อไปนี้

กลวิธีแบบตรง พบกลวิธีย่อยทั้ง 3 กลวิธีย่อย โดยในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟังนั้น พบทั้ง 3 กลวิธีย่อย คือ กลวิธีเชิงคำสั่ง การขอเรื่องอย่างตรงไปตรงมา และการ

บอกความต้องการของผู้พูด โดยกลวิธีย่อยที่พบมากที่สุด คือ การบอกความต้องการของผู้พูด ร้อยละ 4.55 และในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากับผู้ฟังพบการใช้กลวิธีย่อยการกล่าวเชิงคำสั่งมากที่สุด คือ ร้อยละ 11.27 และการขอร้องอย่างตรงไปตรงมาพบเพียง 1 ข้อความย่อยเท่านั้น

ส่วนสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง พบเพียง 2 กลวิธีย่อยเท่านั้น คือ การกล่าวเชิงคำสั่ง และการบอกความต้องการของผู้พูด โดยพบกลวิธีย่อยการกล่าวเชิงคำสั่งมากถึง 13 ข้อความย่อย หรือร้อยละ 10 และการบอกความต้องการของผู้พูด 8 ข้อความย่อย

หากพิจารณากลวิธีการขอร้องอย่างตรงไปตรงมาในทั้ง 3 สถานภาพ พบกลุ่มตัวอย่างชาวจีนนิยมใช้กลวิธีย่อยนี้น้อยมาก คือพบเพียง 4 ข้อความย่อย ซึ่งน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับกลวิธีย่อยแบบตรงอื่นๆ ตัวอย่างการกล่าวเชิงคำสั่งของผู้พูดชาวจีนในสถานการณ์ผู้จัดการขอร้องให้ลูกน้องช่วยแปลเอกสารให้

ตัวอย่าง

[translate this article for me.] (thank you.)

และการบอกความต้องการของผู้พูดเช่นในสถานการณ์เพื่อนขอยืมหนังสือจากเพื่อน

ตัวอย่าง

[I want to borrow your book.]

และการขอร้องอย่างตรงไปตรงมา ดังตัวอย่างสถานการณ์ที่ลูกน้องต้องการขอยืมโทรศัพท์ของเจ้านาย

ตัวอย่าง

(Excuse me) [may I borrow your mobile phone please]

กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติสามารถจำแนกกลวิธีย่อยที่พบได้ 3 กลวิธีย่อย ดังนี้คือ การบอกอย่างมีเงื่อนไข ดังเช่น ในสถานการณ์อาจารย์ขอยืมหนังสือจากนักเรียน

ตัวอย่าง

[If you boring your book me.] (thank you very much)

การถามความเป็นไปได้เป็นกลวิธีย่อยที่พบมากที่สุดในทุกสถานภาพทางสังคม ดังตัวอย่างเช่น สถานการณ์เพื่อนขอยืมโทรศัพท์จากเพื่อน

ตัวอย่าง

[Can I use your mobile phone please?]

และการถามความคิดเห็นของผู้ฟังดังสถานการณ์ผู้จัดการต้องการขอให้ลูกน้องช่วยแปลเอกสารให้

ตัวอย่าง

[Do you want to help me translate the article?]

จากตารางที่ 19 จะเห็นได้ว่าในทุกสถานภาพทางสังคม กลุ่มตัวอย่างจะนิยมใช้กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติที่มีกลวิธีขอยืมการถามความเป็นไปได้เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง พบร้อยละ 43.75 ในกลวิธีขอยืมการถามความเป็นไปได้ ผู้พูดชาวไทยมักจะใช้คำขึ้นต้นการขอร้องคำว่า “Can you” หรือ “Could you”

การบอกอย่างมีเงื่อนไข เป็นกลวิธีขอยืมที่พบการใช้น้อยมากในทุกสถานภาพทางสังคม คือ สถานการณ์ที่ผู้พูดเท่ากับผู้ฟังพบ 2 ข้อความขอยืม และสถานการณ์ที่ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟังพบเพียง 1 ข้อความ ส่วนในสถานภาพผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง ไม่ปรากฏการใช้กลวิธีขอยืมเลยซึ่งไม่สัมพันธ์กับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังด้วย สำหรับการถามความคิดเห็นของผู้ฟังก็ไม่พบความสัมพันธ์กับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังเช่นเดียวกัน กล่าวคือ มีการใช้กลวิธีขอยืมนี้ไม่มากนักและพบการใช้เพียง 2 สถานภาพทางสังคม เช่นเดียวกันคือ สถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดเท่ากับและสูงกว่าผู้ฟัง คือร้อยละ 2.11 และ 0.77 ไม่ปรากฏการใช้ในกรณีที่สถานภาพทางสังคมผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง ส่วนการแสดงความตั้งใจ ก็เป็นกลวิธีขอยืมหนึ่งที่ไม่พบการใช้กับผู้พูดชาวไทย แต่กับผู้พูดชาวไทยพบ 2 ข้อความขอยืม

จากการวิเคราะห์กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช้ตามธรรมเนียมปฏิบัติพบ 175 ข้อความขอยืม สามารถจำแนกได้เป็น 7 กลวิธีขอยืม โดยมีรายละเอียดดังนี้ เมื่อพิจารณาโดยรวม จะเห็นว่าในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง พบการใช้ส่วนขยายมากที่สุดถึง 85 ข้อความขอยืม ทั้งนี้ผู้พูดชาวไทยอาจมีความคิดเห็นว่าสถานภาพทางสังคมของผู้พูดที่ต่ำกว่าผู้ฟัง อาจทำให้ผู้ฟังกล้าที่จะปฏิเสธผู้พูดมากกว่าสถานภาพอื่น ๆ และในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟังพบว่า ผู้พูดนิยมใช้กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช้ตามธรรมเนียมปฏิบัติน้อยกว่าสถานภาพอื่น ๆ พบเพียง 41 ข้อความขอยืม เนื่องจากผู้พูดมีความเห็นว่าผู้ฟังไม่กล้าที่จะปฏิเสธผู้พูด เพราะอาจกลัวผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นภายหลังที่ปฏิเสธคำขอร้อง จึงเห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องใช้กลวิธีการขอร้องนี้เพื่อ โน้มน้าวผู้ฟัง

หากพิจารณาการทักทายจะพบการใช้น้อยกับสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง พบเพียง 25 ข้อความขอยืม ส่วนสถานภาพทางสังคมของผู้พูดที่เท่ากัน และต่ำกว่าผู้ฟังก็พบถึง 38 และ 28 ข้อความขอยืม ตามลำดับ เช่นสถานการณ์เพื่อนขอยืมโทรศัพท์จากเพื่อน

ตัวอย่าง

(Hi guy) [borrow your phone please.]

ส่วนการเกริ่นนำของผู้พูดชาวจีนกับสถานภาพทางสังคมพบว่า มีบทบาทต่อการเลือกใช้กลวิธียอมนี้นี้ กล่าวคือพบว่ามีการใช้มากในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง พบมากที่สุด 21 ข้อความยอมนี้อธิบายร้อยละ 11.93 ในขณะที่สถานภาพอื่น ๆ พบในปริมาณเท่ากันคือพบเพียงสถานภาพทางสังคม 2 ข้อความยอมนี้อธิบายดังตัวอย่างในสถานการณ์ นักเรียนขอยืมหนังสือจากอาจารย์

ตัวอย่าง
(Excuse me teacher.) (I have something don't understand in book.) [Would you please lend your book for me?]

การแสดงผลจะพบการใช้บ่อยกับสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟังคือพบเพียง 1 ข้อความยอมนี้อธิบาย ส่วนสถานภาพทางสังคมของผู้พูดที่เท่ากัน และต่ำกว่าผู้ฟังพบ 4 และ 2 ข้อความยอมนี้อธิบาย เช่นในสถานการณ์เพื่อนขอให้เพื่อนช่วยแปลเอกสารให้

ตัวอย่าง

[Can you help me translate an article?] (I just have some trouble with it.)

การขอโทษพบว่าผู้พูดชาวจีนจะใช้มากที่สุดในการที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง พบถึงร้อยละ 17.61 และพบในผู้พูดสูงกว่าผู้ฟังเพียง 4 ข้อความยอมนี้อธิบายร้อยละ 3.08 นอกจากนั้น ไม่ปรากฏการใช้กลวิธียอมนี้อธิบายในสถานการณ์ที่ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง ดังเช่นในสถานการณ์ลูกน้องต้องการขอยืมโทรศัพท์จากเจ้านาย

ตัวอย่าง

(Sorry, boss)(My mobile phone is bad.)(Can I use your mobile phone?)

ส่วนการเน้นย้ำคำขอร้อง พบมากในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง รองลงมาคือผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง คือ 6 และ 5 ข้อความยอมนี้อธิบาย ส่วนในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังพบเพียง 2 ข้อความ ดังตัวอย่างสถานการณ์อาจารย์ขอยืมหนังสือจากนักเรียน

ตัวอย่าง

(Hi)[Please lend your book to me.](OK?)

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบโครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของการเปรียบเทียบ โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนในบทนี้ ก็เพื่อศึกษาว่าการขอร้องของทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนนั้นมีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร และจากลักษณะความเหมือนหรือต่างกันนั้น มีผลสืบเนื่องมาจากสาเหตุใด ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การขอรับรองของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ซึ่งกล่าวไว้ในตอนที่ 1 และผลการวิเคราะห์ข้อมูลการขอรับรองของกลุ่มตัวอย่างชาวจีน ซึ่งผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในตอนที่ 2 มาเปรียบเทียบกัน โดยผู้วิจัยจะแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ส่วนดังนี้ คือส่วนที่ 1 การเปรียบเทียบโครงสร้างการขอรับรอง ส่วนที่ 2 คือ การเปรียบเทียบกลวิธีการขอรับรอง ซึ่งผลจากการเปรียบเทียบการขอรับรองของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน มีรายละเอียดดังนี้

1. การเปรียบเทียบโครงสร้างการขอรับรอง

1.1 การเปรียบเทียบโครงสร้างการขอรับรองในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน

จากการวิเคราะห์โครงสร้างการขอรับรองในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ที่พบจำนวนทั้งสิ้น 3 รูปแบบ ส่วนผู้พูดชาวจีนมีจำนวนทั้งสิ้น 5 รูปแบบ นำมาเปรียบเทียบกัน เพื่อศึกษาว่าลักษณะโครงสร้างการขอรับรองของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน มีความแตกต่างกันอย่างไร ซึ่งผลปรากฏดังตารางที่ 20

ตารางที่ 20 ความถี่การปรากฏ โครงสร้างการขอรับรองในภาษาอังกฤษของชาวไทยเปรียบเทียบ
ชาวจีน

รูปแบบที่	ลักษณะ โครงสร้าง	ผู้พูดชาวไทย		ผู้พูดชาวจีน	
		ความถี่	ร้อยละการปรากฏ	ความถี่	ร้อยละการปรากฏ
1	ส่วนหลักเพียงอย่างเดียว []	144	53.33	119	44.07
2	ส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย [] ()	4	1.48	14	5.19
3	ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก () []	122	45.19	127	47.04
4	ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย () [] ()	-	0	9	3.33
5	ส่วนขยายเพียงอย่างเดียว () ()	-	0	1	0.37
รวม		270	100	270	100

จากตารางที่ 20 จะพบความแตกต่างทางลักษณะโครงสร้างการขอรับรองของทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน ประการแรกคือ กลุ่มตัวอย่างชาวจีนจะมีลักษณะ โครงสร้างการขอรับรอง

มากกว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทย โดยมีทั้งสิ้น 5 รูปแบบ ดังนี้ 1) โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักเพียงอย่างเดียว 2) โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย 3) โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายและตามด้วยส่วนหลัก 4) โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักและตามด้วยส่วนขยาย และ 5) โครงสร้างส่วนขยายเพียงอย่างเดียว ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวไทยพบเพียง 3 รูปแบบไม่พบโครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก และตามด้วยส่วนขยาย และโครงสร้างส่วนขยายเพียงอย่างเดียว ประการที่สอง คือปริมาณการเลือกใช้ลักษณะโครงสร้างที่แตกต่างกัน กล่าวคือผู้พูดชาวไทยนิยมใช้โครงสร้างรูปแบบที่ 1 มากที่สุด พบถึงร้อยละ 53.33 แต่ไม่นิยมใช้ส่วนขยายมากนัก ดังจะเห็น ได้จากการไม่ปรากฏรูปแบบที่ 4 และรูปแบบที่ 5 ซึ่งเป็นโครงสร้างที่มีส่วนขยาย 2 ส่วน ในทางกลับกันกลุ่มตัวอย่างชาวจีนยังมีการเลือกใช้โครงสร้างที่ 3 คือส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักมากที่สุดด้วย พบการใช้ทั้งสิ้น 127 ข้อความ หรือร้อยละ 47.04

1.2 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างการขอร้องของทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างการขอร้องกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังในกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน ก็เพื่อศึกษาว่าในแต่ละสถานการณ์ที่ผู้พูดผู้ฟังมีสถานภาพทางสังคมต่างกันจะมีผลต่อการเลือกใช้โครงสร้างการขอร้องของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน มากน้อยต่างกันอย่างไร ผลปรากฏดังตารางที่ 21

ตารางที่ 21 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

รูปแบบ ที่	ลักษณะโครงสร้าง	สถานภาพทางสังคม					
		ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง	
		ไทย	จีน	ไทย	จีน	ไทย	จีน
1	โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักเพียงอย่างเดียว []	30	27	58	39	56	53
	(ร้อยละการปรากฏ)	(33.33)	(30)	(64.45)	(43.33)	(62.22)	(58.89)
2	โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย [] ()	-	2	3	6	1	6
	(ร้อยละการปรากฏ)	-	(2.22)	(3.33)	(6.67)	(1.11)	(6.67)

เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนในสถานภาพที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังทั้งชาวไทยและชาวจีนเลือกใช้โครงสร้าง () [] มากที่สุดเช่นเดียวกันและในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสูงกว่าผู้ฟัง ก็พบว่าการเลือกใช้โครงสร้างแบบ [] มากที่สุดทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน

2. กลวิธีการขอร้อง

2.1 การเปรียบเทียบกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน

ผู้วิจัยมีความสนใจว่ากลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีน มีความเหมือนหรือต่างกันในลักษณะใดบ้าง ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำกลวิธีการขอร้องที่ปรากฏของกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนมาแสดงผลเปรียบเทียบดังตารางที่ 22

ตารางที่ 22 แสดงความถี่ในการปรากฏการเปรียบเทียบกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน

กลวิธี	ชาวไทย		ชาวจีน	
	ความถี่ที่ปรากฏ	ร้อยละการปรากฏ	ความถี่ที่ปรากฏ	ร้อยละการปรากฏ
กลวิธีแบบตรง	32	7.82	67	14.96
กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ	248	60.64	206	45.98
กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ	129	31.54	175	39.06
รวม	409	100	448	100

จากตารางที่ 22 โดยภาพรวมจะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนนิยมกล่าวคำขอร้องโดยใช้กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติเช่นเดียวกัน พบจำนวนร้อยละ 60.64 และ 45.98 ตามลำดับ นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนยังไม่นิยมเลือกใช้กลวิธีแบบตรงเช่นเดียวกันอีกด้วย คือพบเพียงแค่ร้อยละ 7.82 และ 14.96 เท่านั้น

หากพิจารณาตามส่วนของโครงสร้าง พบว่าส่วนหลักของการขอร้องที่ทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนนิยมใช้ คือ กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ และกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามปฏิบัติ ไม่ใช่กลวิธีแบบตรงทั้งนี้อาจเนื่องมาจากว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนต้องการขอร้องอย่างสุภาพเพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนหรือคุกคามหน้าของผู้ฟังมากเกินไป จึงมีการใช้ส่วนขยายการขอร้องร่วมกับการขอร้องเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจเจตนาของผู้พูดได้ชัดเจนขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่าผู้พูดทั้งชาวไทยและชาวจีน มักใช้คำลงท้ายร่วมกับส่วนหลักการขอร้อง คือคำว่า “Please” ซึ่งคำนี้ทำให้คำขอร้องมีความหนักแน่นลดลงและสุภาพมากยิ่งขึ้นด้วย

สำหรับกลวิธีการขอร้องทั้ง 3 กลวิธีที่พบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีน ก็จะมีกลวิธีย่อยต่าง ๆ ซึ่งมีอัตราการปรากฏที่แตกต่างกันดังตารางที่ 23

ตารางที่ 23 แสดงความถี่ในการปรากฏกลวิธีการขอร้องทั้ง 3 กลวิธีที่พบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีน

กลวิธีย่อยที่พบในผู้พูด ชาวไทย	ร้อยละการ ปรากฏ	กลวิธี	ร้อยละการ ปรากฏ	กลวิธีย่อยที่พบในผู้พูด ชาวจีน
1.1 การกล่าวเชิงคำสั่ง	1.71	1. กลวิธีแบบตรง	7.14	1.1 การกล่าวเชิงคำสั่ง
1.2 การขอร้องอย่าง ตรงไปตรงมา	2.45 3.67		0.90 6.92	1.2 การขอร้องอย่าง ตรงไปตรงมา
1.3 การขอความ ต้องการของผู้พูด				1.3 การขอความ ต้องการของผู้พูด
2.1 การบอกอย่างมี เงื่อนไข	0.24 59.90	2. กลวิธีแบบ อ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ	0.67 44.41	2.1 การบอกอย่างมี เงื่อนไข
2.2 การถามความ เป็นไปได้	0.49		0.90	2.2 การถามความ เป็นไปได้
2.3 การแสดงความ ลังเลใจ				2.3 การถามความ คิดเห็นจากผู้ฟัง

ตารางที่ 23 (ต่อ)

กลวิธีย่อยที่พบในผู้พูด ชาวไทย	ร้อยละการ ปรากฏ	กลวิธี	ร้อยละการ ปรากฏ	กลวิธีย่อยที่พบในผู้พูด ชาวจีน
3.1 การทักทาย	5.62	3. กลวิธีแบบ	20.31	3.1 การทักทาย
3.2 การเกริ่นนำ	0.98	อ้อมไม่ใช่ว่าตาม	5.58	3.2 การเกริ่นนำ
3.3 การแสดงเหตุผล	0.49	ธรรมเนียม	1.57	3.3 การแสดงเหตุผล
3.4 การขอโทษ	23.48	ปฏิบัติ	7.81	3.4 การขอโทษ
3.5 การยกย่องผู้ฟัง	0.24		0.67	3.5 การขอบคุณ
3.6 การเน้นย้ำคำ	0.73		0.22	3.6 การยกย่องผู้ฟัง
ขอเรื่อง			2.90	3.7 การเน้นย้ำคำขอเรื่อง
รวม	100		100	

จากตารางที่ 23 จะเห็นว่ากลวิธีแบบตรงที่พบในกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนมี 3 กลวิธีย่อยเช่นเดียวกัน คือ การกล่าวเชิงคำสั่ง การขอเรื่องอย่างตรงไปตรงมาและการบอกความต้องการของผู้พูด แต่เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบที่ละกลวิธีย่อยพบว่า การกล่าวเชิงคำสั่งเป็นกลวิธีย่อยที่พบน้อยมาก กับกลุ่มตัวอย่างชาวไทยกล่าวคือพบเพียงร้อยละ 1.71 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนพบกลวิธีย่อยนี้มากที่สุดคือร้อยละ 7.14 กลวิธีย่อย การขอเรื่องอย่างตรงไปตรงมา พบการใช้ค่อนข้างมากในกลุ่มตัวอย่างชาวไทย แต่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนกลับพบว่ากลวิธีย่อยนี้เป็นกลวิธีย่อยที่ถูกเลือกใช้น้อยที่สุด คือร้อยละ 2.45 และ 0.90 ตามลำดับ ซึ่งในกลวิธีย่อยนี้ก็จะปรากฏคำว่า “Please” เพื่อแสดงถึงการเพิ่มคำที่มีความสุภาพของการกล่าวด้วยเช่นกัน นอกจากนั้นยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนจะเลือกใช้คำว่า “Would like” หรือ “Want” เพื่อแสดงความรู้สึก หรือความต้องการของผู้พูดด้วย เช่น ในสถานการณ์ที่ถูกน้องต้องการขอยืมโทรศัพท์จากเจ้านาย ซึ่งเป็นตัวอย่างสถานการณ์ของผู้พูดชาวไทย

ตัวอย่าง

(Excuse me!) [I would like to use your mobile phone please.]

และสถานการณ์อาจารย์ขอยืมหนังสือจากนักเรียน ของผู้พูดชาวจีน

ตัวอย่าง

[I want to borrow your book.]

กลวิธียอการบอกความต้องการของผู้พูดในสถานการณ์ของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ปรากฏการใช้กลวิธียอนี้มากที่สุดคือร้อยละ 3.67 และกลุ่มตัวอย่างชาวจีนเลือกใช้กลวิธียอนี้มากเป็นอันดับ 2 คือร้อยละ 6.92 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนจะใช้รูปแบบประโยค “May I...Please” ในการแสดงกลวิธียอการขอร้องนี้

กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ เป็นกลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีน นิยมใช้มากที่สุด และทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนพบกลวิธียอจำนวน 3 กลวิธียอ ดังนี้ใน สถานการณ์ของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย พบกลวิธียอการบอกอย่างมีเงื่อนไข การถามความเป็นไปได้ และการแสดงความลืเลใจ ส่วนในสถานการณ์ของกลุ่มตัวอย่างชาวจีน พบกลวิธียอการบอกอย่าง มีเงื่อนไข การถามความเป็นไปได้และการถามความคิดจากผู้ฟัง

สำหรับการบอกอย่างมีเงื่อนไข พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนเลือกใช้กลวิธี ยอนี้น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.24 และ 0.67 ซึ่งสำหรับกลวิธียอนี้กลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและ ชาวจีนจะใช้คำว่า “if” เป็นการบอกเงื่อนไข ส่วนการถามความเป็นไปได้เป็นกลวิธียอที่ทั้งกลุ่ม ตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนเลือกใช้มากที่สุดถึงร้อยละ 59.90 และ 44.41 ตามลำดับ และกลวิธียอ นี้มักจะปรากฏคำว่า “Can” และ “Could” ซึ่งมักจะวางอยู่หน้าคำกล่าวขอร้องเสมอด้วยตัวอย่างของผู้ พูชาวไทยในสถานการณ์เพื่อนขอยืมหนังสือจากเพื่อน

ตัวอย่าง

(Lyn!) [Can I borrow your book?]

และตัวอย่างของผู้พูดชาวจีนในสถานการณ์เพื่อนขอยืมโทรศัพท์จากเพื่อน

ตัวอย่าง

[Could I borrow your mobile phone to call my Daddy?]

สำหรับการแสดงความลืเลใจเป็นกลวิธียอที่ปรากฏในกลุ่มตัวอย่างชาวไทยเท่านั้น และพบเพียงร้อยละ 0.49 โดยกลวิธียอที่ปรากฏคำว่า “Wonder” เพื่อให้การขอร้องดูไม่เป็นการจง ใจหรือตั้งใจ กลวิธียอนี้จัดเป็นกลวิธียอที่อ้อมและสุภาพมากกว่ากลวิธียออื่น ๆ เพราะผู้พูด ก่อนข้างที่จะเกรงใจผู้ฟัง และไม่กล้าที่จะขอร้อง จึงแสดงการขอร้องไม่ค่อยชัดเจนมากนัก ดัง ตัวอย่างสถานการณ์นักเรียนชาวไทยขอยืมหนังสือจากอาจารย์

ตัวอย่าง

(Excuse me,) [I wonder if I could borrow your book.]

จากตัวอย่างผู้พูดมิได้แสดงการขอร้องผู้ฟังโดยตรงแต่กล่าวในลักษณะของการพูดเปรย ๆ ถึงสิ่งที่ต้องการขอร้อง ทั้งนี้เพราะผู้พูดรู้สึกไม่แน่ใจว่าการกล่าวอย่างตรงไปตรงมานั้น ผู้ฟังจะ คิดว่าเป็นการก้าวท่ายหรือทำให้ผู้ฟังไม่ค่อยพอใจได้

การถามความคิดเห็นเป็นกลวิธีย่อยที่พบเฉพาะกับกลุ่มตัวอย่างชาวจีนเท่านั้น พบเพียงร้อยละ 0.90 จะปรากฏคำว่า “do you think” เป็นลักษณะการแสดงหน้าด้านบวกของผู้ฟัง หรือความรู้สึกทางด้านบวกของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังเพื่อแสดงถึงความสัมพันธ์อันดี ความเป็นมิตรกับผู้ฟัง ทำให้ผู้ฟังเกิดความเต็มใจที่จะปฏิบัติตามคำขอร้อง แต่กลวิธีย่อยนี้ไม่เกิดกับกลุ่มตัวอย่างชาวไทย อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างชาวไทยไม่คิดว่าการขอร้องด้วยกลวิธีนี้เป็นการขอร้องที่แสดงถึงความ เป็นมิตร แต่กลับคิดว่าเป็นการก้าวก่ายสิทธิส่วนบุคคลหรือเป็นคำกล่าวที่ค่อนข้างจะบังคับผู้ฟังให้ ทำตามคำขอร้องมากกว่า โดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกของผู้ฟังและมีความเสี่ยงที่จะถูกปฏิเสธได้ ดังนั้นกลวิธีย่อยนี้จึงอาจไม่ปรากฏกับกลุ่มตัวอย่างชาวไทย เพราะกลุ่มตัวอย่างชาวไทยอาจเห็นว่า คำกล่าวขอร้องแบบนี้ไม่เหมาะสมและไม่สุภาพก็เป็นได้ ดังตัวอย่างสถานการณ์ผู้จัดการขอให้ ลูกน้องช่วยแปลเอกสารให้ซึ่งพบในกลุ่มตัวอย่างชาวจีน

ตัวอย่าง

[Do you think you want to help me translate the article?]

เมื่อพิจารณากลวิธีย่อยที่ปรากฏในกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติโดยรวม จะพบว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทยใช้กลวิธีนี้จำนวน 129 ข้อความย่อย หรือร้อยละ 31.54 ในขณะที่กลุ่ม ตัวอย่างชาวจีนพบจำนวนทั้งสิ้น 175 ข้อความย่อย หรือร้อยละ 39.06 ลักษณะเช่นนี้สะท้อนให้เห็น ว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนแสดงการขอร้องด้วยการใช้ถ้อยคำต่าง ๆ มาก เพื่อให้บรรลุ วัตถุประสงค์ให้มากที่สุด สำหรับกลวิธีนี้ในกลุ่มตัวอย่างชาวไทยมีกลวิธีย่อยจำนวน 6 วิธีย่อย ซึ่ง น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างชาวจีนที่พบ 7 กลวิธีย่อย โดยกลวิธีย่อยที่กลุ่มตัวอย่างชาวไทยเลือกใช้มากที่สุด คือ กลวิธีย่อยการขอโทษ ด้วยคำว่า “Excuse me” หรือ “Sorry” ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวจีน เลือกใช้กลวิธีย่อยการทักทายมากที่สุดด้วยคำว่า “Hi”, “Hey” หรือการเรียกชื่อ แต่กลุ่มตัวอย่าง ชาวไทยเลือกใช้การทักทายเพียงร้อยละ 5.62 เท่านั้น

การเกริ่นนำ เป็นกลวิธีย่อยที่พบตำแหน่งการปรากฏอยู่ก่อนส่วนหลังเสมอ โดยกลวิธี ย่อยถูกพบไม่มากนักกับกลุ่มตัวอย่างชาวไทย แต่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนพบถึงร้อยละ 5.58 การแสดง เหตุผลก็เป็นกลวิธีย่อยที่กลุ่มตัวอย่างชาวไทยไม่นิยมเลือกใช้เช่นเดียวกัน พบเพียงร้อยละ 0.49 และ กลุ่มตัวอย่างชาวจีนพบร้อยละ 1.57 กลวิธีย่อยการขอโทษเป็นกลวิธีย่อยที่กลุ่มตัวอย่างชาวไทยนิยม เลือกใช้มากที่สุด และสำหรับกลุ่มตัวอย่างชาวจีนเลือกใช้กลวิธีย่อยนี้เป็นอันดับที่สอง พบร้อยละ 7.81 รองจากการทักทาย กลวิธีย่อยการยกย่องผู้ฟังเป็นกลวิธีย่อยที่พบทั้งในกลุ่มตัวอย่างชาวไทย และชาวจีน แต่ไม่เป็นที่นิยม มักพบในปริมาณใกล้เคียงกันคือ 0.24 และ 0.22 ตามลำดับ การ ขอบคุนเป็นกลวิธีย่อยที่ปรากฏในกลุ่มตัวอย่างชาวจีนเท่านั้น พบร้อยละ 0.67 นิยมใช้คำขอบคุนคำ

ว่า “Thank you” หรือเพิ่มความหนักแน่นด้วยคำว่า “very much” ซึ่งมักไว้ท้ายประโยคเสมอ ดังตัวอย่างสถานการณ์อาจารย์ขอยืมหนังสือจากนักเรียน

ตัวอย่าง

[If you bring your book me.] (thank you very much.)

ส่วนการเน้นย้ำคำขอร้องถูกพบในกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีน แต่พบในกลุ่มตัวอย่างชาวจีนมากกว่าชาวไทย คือร้อยละ 2.90 และ 0.73 สำหรับกลวิธีย่อยนี้ทั้งสองจะใช้คำในการเน้นคำขอร้อง เพื่อเพิ่มความหนักแน่นของการกล่าวถึงได้แก่คำว่า “OK?” หรือ “Can you?” ดังตัวอย่างสถานการณ์เพื่อนขอยืมโทรศัพท์จากเพื่อนของผู้ฟังชาวจีน

ตัวอย่าง

[I want to use your mobile phone.] (OK?)

กลวิธีย่อยที่พบกับกลุ่มตัวอย่างชาวจีนอย่างเดียวมี 1 กลวิธีย่อยคือ การขอบคุณ แสดงว่าในการขอร้องของกลุ่มตัวอย่างชาวจีนค่อนข้างที่จะคำนึงถึงความรู้สึกของผู้ฟังค่อนข้างมาก ดังตัวอย่างสถานการณ์ผู้จัดการขอให้ลูกน้องช่วยแปลเอกสารให้ในกลุ่มตัวอย่างชาวจีน

ตัวอย่าง

[Translate this article for me.] (Thank you.)

2.2 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

สำหรับการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการขอร้องกับสถานภาพทางสังคมของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน เปรียบเทียบกันก็เพื่อศึกษาว่าแต่ละกลวิธีที่พบนั้นสถานภาพทางสังคมเป็นปัจจัยที่มีส่วนทำให้กลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนเลือกใช้กลวิธีแตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งผลปรากฏดังตารางที่ 24

ตารางที่ 24 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย
เปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างชาวจีน จำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

กลวิธี	สถานภาพทางสังคม					
	ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง	
	ไทย	จีน	ไทย	จีน	ไทย	จีน
กลวิธีแบบตรง	13	14	13	32	6	21
(ร้อยละการปรากฏ)	(8.61)	(7.95)	(9.77)	(22.54)	(4.8)	(16.15)
กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ	77	77	88	61	83	68
(ร้อยละการปรากฏ)	(50.99)	(43.75)	(66.17)	(42.96)	(66.4)	(52.31)
กลวิธีแบบอ้อมไม่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ	61	85	32	49	36	41
(ร้อยละการปรากฏ)	(40.40)	(48.30)	(24.06)	(34.50)	(28.8)	(31.54)
รวม	151	176	133	142	125	130

จากตารางข้างต้นหากพิจารณาจากอัตราร้อยละอาจต่างกันไม่มาก เมื่อพิจารณาโดยรวมของแต่ละสถานภาพทางสังคม จะพบว่าปริมาณของกลวิธีการขอร้องที่ปรากฏในแต่ละสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังในกลุ่มตัวอย่างชาวไทยจะมีความถี่ในการปรากฏที่สัมพันธ์กับสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าและสูงกว่าผู้ฟัง ในขณะที่ผู้พูดชาวจีนก็พบปริมาณของกลวิธีการขอร้อง ที่มีความสัมพันธ์กับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังเช่นเดียวกับชาวไทย แต่เป็นที่น่าสนใจว่าทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนในทุกสถานภาพทางสังคมยกเว้นชาวจีนในสถานการณ์ที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง เลือกใช้กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติมากที่สุด ส่วนกลุ่มตัวอย่างชาวจีนในสถานการณ์ที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง พบการเลือกใช้กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติมากที่สุดคือร้อยละ 48.30

กลวิธีแบบตรงเป็นกลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนนิยมใช้น้อยที่สุดในทุกสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง โดยกลุ่มตัวอย่างชาวไทยจะมีร้อยละของการเลือกใช้น้อยกว่าชาวจีนในทุกสถานภาพทางสังคม ส่วนกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติเป็นกลวิธีที่ถูก

ใช้มากเป็นอันดับที่ 2 ในทุกสถานภาพของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ในขณะที่เดียวกันกลุ่มตัวอย่างชาวจีนในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากันและสูงกว่า ก็เลือกใช้กลวิธีนี้เป็นอันดับ 2 เช่นเดียวกัน แต่ในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังของกลุ่มตัวอย่างชาวจีนนั้นมีการเลือกใช้กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติมากที่สุด

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่ากลวิธีการขอเรื่องในภาษาอังกฤษทั้ง 3 กลวิธีที่ปรากฏกับกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน สามารถจำแนกเป็นกลวิธีย่อยได้อีก ดังนั้นผู้วิจัยจะเปรียบเทียบให้เห็นความถี่ในการปรากฏกลวิธีย่อยของกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนในแต่ละสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังที่ละกลวิธีดังต่อไปนี้

1. กลวิธีแบบตรง

กลวิธีแบบตรง พบกลวิธีย่อยทั้งสิ้น 3 กลวิธีย่อย โดยมีรายละเอียดการปรากฏของแต่ละกลวิธีย่อยที่จำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังในกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนดังนี้

ตารางที่ 25 ร้อยละกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบตรงของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างชาวจีนจำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

กลวิธีย่อยของกลวิธีแบบตรง	สถานภาพทางสังคม					
	ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง	
	ไทย	จีน	ไทย	จีน	ไทย	จีน
การกล่าวเชิงคำสั่ง	0	21.43	15.38	50	83.33	61.9
การขอเรื่องอย่างตรงไปตรงมา	76.92	21.43	0	3.12	0	0
การบอกความต้องการของผู้พูด	23.08	57.14	84.62	46.88	16.67	38.1
รวม	100	100	100	100	100	100

การกล่าวเชิงคำสั่ง เป็นกลวิธีย่อยที่ไม่ถูกพบเลยกับสถานภาพทางสังคมผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนถูกพบร้อยละ 21.43 ในสถานภาพทางสังคมเดียวกัน และพบมากที่สุดทั้งในกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนสำหรับกลวิธีย่อยการกล่าวเชิงคำสั่งในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง คือร้อยละ 83.33 และ 61.90 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาการขอเรื่องอย่างตรงไปตรงมา จะพบว่าสิ่งที่เหมือนกันคือในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟังของทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนคือไม่ปรากฏการเลือกใช้กลวิธีย่อยนี้เลย และกลุ่มตัวอย่างชาวไทยที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากับผู้ฟังก็ไม่ปรากฏการเลือกใช้กลวิธีย่อยนี้

เช่นเดียวกัน ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนพบร้อยละ 3.12 แต่เป็นที่น่าสังเกตว่ากลวิธีนี้นี้อาจถูกใช้มากที่สุดกับกลุ่มตัวอย่างชาวไทยในสถานการณ์ที่ผู้พุดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง คือพบถึงร้อยละ 76.92 ในขณะที่พบการใช้ในชาวจีนเพียงร้อยละ 21.43 ในทางกลับกันชาวจีนในสถานภาพทางสังคมผู้พุดต่ำกว่าผู้ฟังมีการเลือกใช้กลวิธีย่อยการบอกความต้องการของผู้พุดมากที่สุดถึงร้อยละ 57.14 และกับผู้พุดชาวไทยก็เลือกใช้กลวิธีนี้นี้อีกมากที่สุดในสถานการณ์ที่ผู้พุดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากับผู้ฟัง พบถึงร้อยละ 84.62 ส่วนสถานภาพทางสังคมที่ผู้พุดสูงกว่าผู้ฟังทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนพบการใช้กลวิธีนี้นี้น้อยสมควร คือร้อยละ 16.67 และ 38.10 ตามลำดับ

2. กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ

กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติพบกลวิธีย่อยทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนทั้งสิ้น 3 กลวิธีย่อยแตกต่างกันไป โดยร้อยละการปรากฏของแต่ละกลวิธีย่อยที่จำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พุดผู้ฟัง ดังนี้

ตารางที่ 26 ร้อยละการปรากฏกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างชาวจีนจำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พุดผู้ฟัง

กลวิธีย่อยของกลวิธีแบบอ้อม ตามธรรมเนียมปฏิบัติ	สถานภาพทางสังคม					
	ผู้พุดต่ำกว่าผู้ฟัง		ผู้พุดเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พุดสูงกว่าผู้ฟัง	
	ไทย	จีน	ไทย	จีน	ไทย	จีน
การบอกเงื่อนไข	-	-	-	3.28	1.2	1.47
การถามความเป็นไปได้	97.4	100	100	91.8	98.8	97.06
การถามความคิดเห็น	-	-	-	4.92	-	1.47
การแสดงความลังเลใจ	2.6	-	-	-	-	-
รวม	100	100	100	100	100	100

จากตารางที่ 26 เมื่อพิจารณาเฉพาะกลวิธีการบอกอย่างมีเงื่อนไข สถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังมีบทบาทต่อการเลือกใช้กลวิธีย่อยการบอกอย่างมีเงื่อนไขของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย กล่าวคือในกรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟังและเท่ากับผู้ฟัง ไม่พบการใช้กลวิธีย่อยนี้เลยและพบร้อยละ 1.20 กรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง ในขณะเดียวกันกลุ่มตัวอย่างชาวจีนในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังก็ไม่ปรากฏการใช้กลวิธีย่อยนี้เลย แต่พบการใช้ในปริมาณไม่มากนักในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมเท่ากับและสูงกว่าผู้ฟังคือ 3.28. และ 1.47 ตามลำดับ

การถามความเป็นไปได้เป็นกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติที่มีการใช้ในปริมาณสูงที่สุดในทุกสถานภาพทางสังคมและทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนพบการใช้มากกว่าร้อยละ 70 จึงเป็นตัวแทนของกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติได้ดีที่สุด การแสดงความคิดเห็นเป็นกลวิธีย่อยที่ไม่ปรากฏการใช้เลยกับกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดเท่ากับและสูงกว่าผู้ฟังพบการใช้ร้อยละ 4.92 และ 1.47 แต่ไม่ปรากฏการใช้ในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง ส่วนการแสดงความลงใจเป็นกลวิธีย่อยซึ่งพบเฉพาะกลุ่มตัวอย่างชาวไทยในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังเท่านั้น ในสถานภาพอื่นๆ ไม่ปรากฏการใช้และสำหรับกลุ่มตัวอย่างชาวจีนก็ไม่ปรากฏการเลือกใช้กลวิธีย่อยนี้เลย

3. กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ

กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ พบกลวิธีย่อยในกลุ่มตัวอย่างชาวไทย 6 กลวิธีย่อยและกลุ่มตัวอย่างชาวจีน 7 กลวิธีย่อย โดยมีร้อยละการปรากฏของแต่ละกลวิธีย่อยที่จำแนกตามตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง ดังนี้

ตารางที่ 27 ร้อยละการปรากฏกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างชาวจีนจำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

กลวิธีการย่อยของกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ	สถานภาพทางสังคม					
	ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง	
	ไทย	จีน	ไทย	จีน	ไทย	จีน
การแสดงเหตุผล	-	2.35	6.25	8.16	-	2.44
การเกริ่นนำ	1.64	24.71	3.12	4.08	5.56	4.88
การทักทาย	1.64	32.94	40.63	77.56	25	60.97
การขอโทษ	96.72	36.47	46.88	-	61.11	9.76
การขอขอบคุณ	-	-	-	-	-	7.32
การยกย่องผู้ฟัง	-	1.18	3.12	-	-	-
การเน้นย้ำคำขอร้อง	-	2.35	-	10.2	8.33	14.63
รวม	100	100	100	100	100	100

หากพิจารณาการแสดงเหตุผล จะพบว่าเป็นกลวิธีย่อยที่ไม่ปรากฏการใช้กับกลุ่มตัวอย่างชาวไทยที่มีสถานภาพทางสังคมของผู้พูดต่ำกว่าและสูงกว่าผู้ฟัง แต่ปรากฏการใช้เพียงในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดเท่ากับผู้ฟังเท่านั้น พบร้อยละ 6.25 ในขณะที่ผู้พูดชาวจีนในทุกสถานภาพทางสังคมพบการใช้กลวิธีย่อยนี้

การเกริ่นนำเป็นกลวิธีย่อยที่กลุ่มตัวอย่างชาวไทยในสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าและเท่ากับผู้ฟังเลือกใช้น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างชาวจีน คือพบร้อยละ 1.64 และ 3.12 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนทั้ง 2 สถานภาพทางสังคมพบ 24.71 และ 4.08 ตามลำดับ ส่วนสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟังกลับพบว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทยเลือกใช้มากกว่ากลุ่มตัวอย่างชาวจีนเพียงเล็กน้อยเท่านั้นคือร้อยละ 5.56 และ 4.88 เมื่อพิจารณารายละเอียดของกลวิธีย่อยการเกริ่นนำ จะพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนนิยมเกริ่นนำเป็นประโยคเพื่อโยงไปถึงเรื่องที่ต้องการขอร้องเพื่อเป็นการทำให้การขอร้องมีน้ำหนักรุนแรงน้อยลง

การทักทายเป็นกลวิธีย่อยที่พบมากที่สุดกับกลุ่มตัวอย่างชาวจีนที่มีสถานภาพทางสังคมเท่ากับและสูงกว่าผู้ฟัง โดยพบมากถึงร้อยละ 77.56 และ 60.97 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวไทยพบร้อยละ 40.63 ในสถานการณ์ที่ผู้พูดเท่ากับผู้ฟังและร้อยละ 25 ในสถานการณ์ที่ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง แต่สถานการณ์ที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยกลับพบการใช้กลวิธีย่อยนี้เพียง 1.64 แต่ชาวจีนพบถึง 32.94 ซึ่งคำทักทายที่พบมากคือคำว่า “Hey”, “Hi” และการเรียกชื่อ ซึ่งกลวิธีย่อยนี้จะใช้เพื่อสร้างความสัมพันธ์เมื่อเริ่มมีการสนทนาและเป็นการดึงความสนใจจากผู้ฟัง

การขอโทษ พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนจะนิยมใช้กลวิธีย่อยนี้มาก โดยเป็นกลวิธีย่อยที่ถูกใช้มากที่สุดกับทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง นอกจากนั้นในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดเท่ากับและสูงกว่าผู้ฟังของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยก็ยังถูกพบมากที่สุดด้วยเช่นเดียวกัน กล่าวคือการขอโทษเป็นกลวิธีย่อยที่กลุ่มตัวอย่างชาวไทยนิยมใช้มากที่สุดในทุกสถานภาพทางสังคม พบร้อยละ 96.72, 46.88 และ 61.11 ตามลำดับสถานภาพทางสังคม แต่ในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดเท่ากับผู้ฟังของชาวจีนนั้นกลับไม่พบกลวิธีย่อยนี้เลย และคำกล่าวขอโทษที่ทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนนิยมนำมาใช้ได้แก่คำว่า “Excuse me” และ “Sorry” ซึ่งมักจะวางไว้หน้าประโยคเป็นคำกล่าวคำแรกเสมอ

ส่วนการขอบคุณ เป็นกลวิธีย่อยที่ไม่ปรากฏกับกลุ่มตัวอย่างชาวไทยเลยในทุกสถานภาพทางสังคม ขณะเดียวกันกลุ่มตัวอย่างชาวจีนก็เช่นเดียวกัน ไม่ปรากฏการใช้กลวิธีย่อยนี้กับชาวจีนในสถานการณ์ที่ผู้พูดต่ำกว่าและเท่ากับผู้ฟัง แต่พบเพียงร้อยละ 7.32 เท่านั้น

นอกจากนั้นการยกย่องผู้ฟังก็เป็นกลวิธีย่อยที่ไม่เป็นที่นิยมกับทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน เพราะปรากฏการใช้เพียงร้อยละ 1.18 ในสถานภาพที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังของชาวจีน และร้อยละ 3.12 ในสถานภาพที่ผู้พูดเท่ากับผู้ฟังของชาวไทย นอกจากนั้นในสถานภาพสังคมอื่น ๆ ของทั้งชาวไทยและชาวจีนไม่ปรากฏการใช้เลย ส่วนกลวิธีย่อยสุดท้ายคือ การเน้นย้ำคำขอร้อง พบร้อยละ 2.35 ในชาวจีนที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟังแต่ไม่ปรากฏการใช้โดยกลุ่มตัวอย่างชาวไทย และพบร้อยละ 10.20 กับกลุ่มตัวอย่างชาวจีนเช่นเดียวกันในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง แต่ในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟังพบการใช้ทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนแต่ผลปรากฏแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างชาวจีนเลือกใช้มากกว่าชาวไทย คือร้อยละ 14.63 และ 8.33 ตามลำดับ

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบโครงสร้างและกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ชาวจีนกับชาวอเมริกัน

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของการเปรียบเทียบ โครงสร้างและกลวิธีการขอร้องของผู้พูด ผู้ฟังทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนกับชาวอเมริกันก็เพื่อศึกษาว่าการขอร้องของทั้ง 3 ชนชาตินั้นมีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลของชาวอเมริกันนั้น ผู้วิจัยได้นำผลการวิจัยของปิยะวัลย์ วิรุฬหชัยพงษ์ ซึ่งได้ทำการศึกษา โครงสร้างและกลวิธีการขอร้อง ภาษาอังกฤษของชาวอเมริกันไว้แล้ว ซึ่งผลการวิเคราะห์และรายละเอียดดังที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 3 ผู้วิจัยจะนำเอาผลทั้งของชาวไทย ชาวจีน และชาวอเมริกันมาเปรียบเทียบกัน โดยผู้วิจัยจะแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ส่วน คือ การเปรียบเทียบ โครงสร้างการขอร้อง และการเปรียบเทียบกลวิธีการขอร้อง ซึ่งรายละเอียดมีดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบโครงสร้างการขอร้อง

1.1 การเปรียบเทียบโครงสร้างการขอร้องระหว่างกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนกับชาวอเมริกัน

จากการวิเคราะห์โครงสร้างการขอร้องของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยพบจำนวนทั้งสิ้น 3 รูปแบบ ของกลุ่มตัวอย่างชาวจีนพบทั้ง 5 รูปแบบ ส่วนชาวอเมริกันมีจำนวนการใช้ 4 รูปแบบ เพื่อศึกษาว่าลักษณะ โครงสร้างการขอร้องของทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่าง มีความแตกต่างกันอย่างไร ซึ่งผลปรากฏดังตารางที่ 28

ตารางที่ 28 ความถี่การปรากฏโครงสร้างการขอร้องของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ชาวจีนและชาวอเมริกัน

รูปแบบ ที่	ลักษณะ โครงสร้าง	ชาวอเมริกัน		ชาวไทย		ชาวจีน	
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
			การ ปรากฏ		การ ปรากฏ		การ ปรากฏ
1	ส่วนหลักเพียงอย่างเดียว []	150	33.33	144	53.33	119	44.07
2	ส่วนหลักตามด้วยส่วนขยาย [] ()	100	22.22	4	1.48	14	5.19
3	ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลัก () []	141	31.34	122	45.19	127	47.04

ตารางที่ 28 (ต่อ)

รูปแบบ ที่	ลักษณะ โครงสร้าง	ชาวอเมริกัน		ชาวไทย		ชาวจีน	
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
			การ ปรากฏ		การ ปรากฏ		การ ปรากฏ
4	ส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักตาม ด้วยส่วนขยาย () ()	59	13.11	-	-	9	3.33
5	ส่วนขยายเพียงอย่างเดียว () ()	-	-	-	-	1	0.37
รวม		450	100	270	100	270	100

จากตารางที่ 28 จะพบความแตกต่างทางลักษณะ โครงสร้างของการขอร้องทั้งกลุ่ม ตัวอย่างชาวอเมริกัน ชาวไทยและชาวจีน คือ กลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันและชาวไทยเลือกใช้ โครงสร้างส่วนหลักเพียงอย่างเดียวมากที่สุดเช่นเดียวกัน ในปริมาณมาก คือพบร้อยละ 33.33 และ 53.33 ตามลำดับ และพบการใช้โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักมากเป็นอันดับที่ 2 เช่นเดียวกันด้วย คือพบร้อยละ 31.34 และ 45.19 ในขณะที่โครงสร้างนี้เป็นโครงสร้างที่กลุ่ม ตัวอย่างชาวจีนเลือกใช้มากที่สุดถึงร้อยละ 47.04 นอกจากนั้นยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งชาวอเมริกัน และชาวไทย ไม่ปรากฏการเลือกใช้โครงสร้างส่วนขยายเพียงอย่างเดียวเหมือนกันอีกด้วย และ พบว่ากลุ่มตัวอย่างชาวจีนเลือกใช้โครงสร้างส่วนขยายเพียงอย่างเดียวในปริมาณน้อยที่สุด พบเพียง ร้อยละ 0.37 เท่านั้น นอกจากนั้น โครงสร้างส่วนขยายตามด้วยส่วนหลักตามด้วยส่วนขยายถูกพบ การใช้กับกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันด้วย ในขณะที่ไม่พบการใช้เลยกับกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาว จีนพบเพียงร้อยละ 3.33 เท่านั้น และเป็นโครงสร้างที่กลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันเลือกใช้น้อยที่สุด

1.2 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษของ กลุ่มตัวอย่างชาวไทย ชาวจีนและชาวอเมริกันกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

สำหรับการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างการขอร้องกับสถานภาพทางสังคม ของผู้พูดผู้ฟังทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ชาวจีนและชาวอเมริกันก็เพื่อศึกษาว่าในแต่ละสถานการณ์ที่ ผู้พูดผู้ฟังมีสถานภาพทางสังคมต่างกันจะมีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร ผลปรากฏดัง ตารางที่ 29

ตารางที่ 29 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างการขอร้องในภาษาอังกฤษของทั้ง
3 กลุ่มตัวอย่างกับสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

รูป แบบที่	ลักษณะ โครงสร้าง	สถานภาพทางสังคม								
		ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง			ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง			ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง		
		อเมริกัน	ไทย	จีน	อเมริกัน	ไทย	จีน	อเมริกัน	ไทย	จีน
1	ส่วนหลักเพียง อย่างเดียว [] (ร้อยละการ ปรากฏ)	45 (30)	30 (33.33)	27 (30)	50 (33.34)	58 (64.45)	39 (43.33)	55 (36.67)	56 (62.22)	53 (58.89)
2	ส่วนหลักตาม ด้วยส่วนขยาย [] () (ร้อยละการ ปรากฏ)	27 (18)	-	2 (2.22)	35 (23.33)	3 (3.33)	6 (6.67)	38 (25.33)	1 (1.11)	6 (6.67)
3	ส่วนขยายตาม ด้วยส่วนหลัก () [] (ร้อยละการ ปรากฏ)	57 (38)	60 (66.67)	57 (63.34)	42 (28)	29 (32.22)	42 (46.67)	42 (28)	33 (36.67)	28 (31.11)
4	ส่วนขยายตาม ด้วยส่วนหลัก ตามด้วยส่วน ขยาย () [] () (ร้อยละการ ปรากฏ)	21 (14)	-	3 (3.33)	23 (15.33)	-	3 (3.33)	15 (13.11)	-	3 (3.33)

ตารางที่ 29 (ต่อ)

รูป แบบ ที่	ลักษณะ โครงสร้าง	สถานภาพทางสังคม								
		ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง			ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง			ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง		
		อเมริกัน	ไทย	จีน	อเมริกัน	ไทย	จีน	อเมริกัน	ไทย	จีน
5	ส่วนขยายเพียง อย่างเดียว () (ร้อยละการ ปรากฏ)	-	-	1	-	-	-	-	-	-
		-	-	(1.11)	-	-	-	-	-	-
	รวม	150	90	90	150	90	90	150	90	90
	(ร้อยละการปรากฏ)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)

จากตารางที่ 29 จะเห็นว่าในสถานการณ์ที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ชาว
จีนและชาวอเมริกันต่างก็เลือกใช้โครงสร้าง () [] มากที่สุดเช่นเดียวกัน คือพบร้อยละ 66.67, 63.34
และ 38 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบความเหมือนระหว่างกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวอเมริกันคือ
ทั้ง 2 กลุ่มตัวอย่างไม่ปรากฏการเลือกรูปแบบ () () ในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทาง
สังคมต่ำกว่าผู้ฟังอีกด้วย นอกจากนี้เป็นที่น่าสนใจว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทยในสถานภาพทางสังคม
ที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังนั้นยังไม่ปรากฏรูปแบบ [] () และ () [] () อีกด้วยแต่กลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกัน
และชาวจีนปรากฏการใช้โครงสร้างเหล่านี้ แต่เมื่อเปรียบเทียบแล้วพบว่าในทุกสถานภาพทางสังคม
ของกลุ่มตัวอย่างชาวจีนนั้นมีการร้อยละการใช้นั้นมากกว่าชาวไทยในปริมาณค่อนข้างมาก

ส่วนในสถานภาพทางสังคมผู้พูดเท่ากับผู้ฟังก็ยังพบความเหมือนของชาวไทยและชาว
อเมริกันอีก กล่าวคือทั้ง 2 กลุ่มตัวอย่างเลือกรูปแบบ [] มากที่สุดถึงร้อยละ 64.45 และ
33.34 ในขณะที่ในสถานภาพทางสังคมนี้กลุ่มตัวอย่างชาวจีนเลือกใช้โครงสร้าง () [] มากที่สุด
นอกจากนั้นในรูปแบบ () () ยังไม่ปรากฏการใช้จากทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ชาวจีนและชาว
อเมริกันเหมือนกันอีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้นในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง
ปรากฏการใช้รูปแบบ [] มากที่สุดกับทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่าง และไม่ปรากฏการใช้รูปแบบ () () กับ
สถานภาพทางสังคมนี้ในทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างอีกด้วย

2. กลวิธีการขอเรื่อง

2.1 การเปรียบเทียบกลวิธีการขอเรื่องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ชาวจีน และชาวอเมริกัน

จากที่ได้กล่าวถึงกลวิธีการขอเรื่องที่พบทั้งกับกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนไปแล้วนั้น ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่ากลวิธีการขอเรื่องในภาษาอังกฤษของทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนนั้นมีความเหมือนหรือแตกต่างกับการขอเรื่องของกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันหรือไม่ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำกลวิธีการขอเรื่องของทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างมาแสดงผลเปรียบเทียบดังตารางที่ 30

ตารางที่ 30 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีการขอเรื่องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนเปรียบเทียบกับชาวอเมริกัน

กลวิธี	ร้อยละการปรากฏ		
	ชาวอเมริกัน	ชาวไทย	ชาวจีน
กลวิธีแบบตรง	3.84	7.82	14.96
กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ	44.14	60.64	45.98
กลวิธีแบบอ้อมไม่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ	52.02	31.54	39.06
รวม	100	100	100

จากตารางที่ 30 โดยภาพรวมจะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันนิยมกล่าวคำขอเรื่องโดยใช้กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ (52.02) และกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ (44.14) แต่ไม่นิยมกลวิธีแบบตรง ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนนั้นนิยมกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติมากที่สุดเช่นเดียวกัน คือร้อยละ 60.64 และ 45.98 ในทางกลับกันกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนต่างก็เลือกใช้กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติมากเป็นอันดับที่ 2 ส่วนกลวิธีแบบตรงจัดว่าเป็นกลวิธีที่ถูกใช้น้อยที่สุดกับกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทย ชาวจีนและชาวอเมริกัน นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนนิยมกล่าวคำว่า “please” เพื่อให้คำขอเรื่องมีความหนักแน่นน้อยลงและสุภาพมากยิ่งขึ้นด้วย ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันพบการใช้คำกล่าวนี้น้อยมาก

สำหรับกลวิธีการขอเรื่องทั้ง 3 กลวิธีที่พบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนแล้ว ก็ยังมีกลวิธีย่อยต่างๆซึ่งมีอัตราการปรากฏที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาเปรียบเทียบกับกลวิธีย่อยการขอเรื่องของชาวอเมริกันดังตารางที่ 31

ตารางที่ 31 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีย่อยที่พบในกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่ม
ชาวอย่างชาวไทยและชาวจีนเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกัน

กลวิธี	กลวิธีย่อย	ร้อยละการ ปรากฏของ ชาวอเมริกัน	ร้อยละการ ปรากฏของ ชาวไทย	ร้อยละการ ปรากฏของ ชาวจีน
1. กลวิธีแบบตรง	1.1 การกล่าวเชิงคำสั่ง	0.32	1.71	7.14
	1.2 การขอร้องอย่างตรงไปตรงมา	2.13	2.45	6.9
	1.3 การบอกความต้องการของผู้พูด	1.39	3.67	6.92
2. กลวิธีแบบ อ้อมตามธรรมเนียม ปฏิบัติ	2.1 การบอกอย่างมีเงื่อนไข	1.6	0.24	0.67
	2.2 การถามความเป็นไปได้	34.43	59.9	44.41
	2.3 การถามความคิดเห็นจากผู้ฟัง	4.26	-	0.9
	2.4 การแสดงความตั้งใจ	3.84	0.49	-
3. กลวิธีแบบอ้อม ไม่ใช่ตาม ธรรมเนียม ปฏิบัติ	3.1 การทักทาย	5.12	5.62	20.31
	3.2 การเกริ่นนำ	8.32	0.98	5.58
	3.3 การแสดงเหตุผล	19.72	0.49	1.57
	3.4 การขอโทษ	9.81	23.48	7.81
	3.5 การขอบคุณ	2.77	-	0.67
	3.6 การยกย่องผู้ฟัง	0.96	0.24	0.22
	3.7 การเน้นย้ำคำขอร้อง	0.64	0.73	2.9
	3.8 การให้คำสัญญา	2.03	-	-
	3.9 การให้ข้อเสนอทดแทน	2.66	-	-
รวม		100	100	100

จากตารางที่ 31 จะเห็นว่ากลวิธีแบบตรงที่พบในทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่งนั้นมี 3 กลวิธีย่อย
เช่นเดียวกัน คือการกล่าวเชิงคำสั่ง การขอร้องอย่างตรงไปตรงมาและการบอกความต้องการของผู้
พูด แต่เมื่อเปรียบเทียบทีละกลวิธีย่อยพบว่าทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างนิยมใช้กลวิธีย่อยแตกต่างกันไป
กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันนิยมเลือกใช้กลวิธีย่อยการขอร้องอย่างตรงไปตรงมามากที่สุดร้อยละ

ละ 2.13 สำหรับกลุ่มตัวอย่างชาวไทยเลือกใช้กลวิธีขอการบอกความต้องการของผู้พูดมากที่สุด ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนกลับนิยมใช้กลวิธีขอการกล่าวเชิงคำสั่งมากที่สุด สำหรับกลวิธีขอการขอร้องอย่างตรงไปตรงมานั้นกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันมักปรากฏการใช้คำว่า “would like” หรือ “want” เช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน นอกจากนั้นยังพบคำว่า “hope” หรือ “wish” อีกด้วย

กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ เป็นกลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีนเลือกใช้มากที่สุด แต่กลวิธีขอที่พบการใช้พบเพียง 3 กลวิธีขอ ได้แก่ การบอกอย่างมีเงื่อนไข การถามความเป็นไปได้และการแสดงความตั้งใจ เป็น 3 กลวิธีขอที่พบเฉพาะกลุ่มตัวอย่างชาวไทย ส่วนกลุ่มตัวอย่างชาวจีน พบกลวิธีขอการบอกอย่างมีเงื่อนไข การถามความเป็นไปได้และการถามความคิดเห็นจากผู้ฟัง สำหรับกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันนั้นพบกลวิธีขอทั้งสิ้น 4 กลวิธีขอ คือการบอกอย่างมีเงื่อนไข การถามความเป็นไปได้ การถามความคิดเห็นจากผู้ฟังและการแสดงความตั้งใจ โดยความคล้ายคลึงของทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่าง คือการเลือกใช้กลวิธีขอการถามความเป็นไปได้มากที่สุด และพบในปริมาณมากเช่นเดียวกัน คือร้อยละ 34.43, 59.90 และ 44.41 ตามลำดับ ซึ่งกลวิธีขอการถามความเป็นไปได้นี้ผู้พูดชาวอเมริกันจะแสดงคำบอกเวลาที่ไม่นานนักเพื่อลดความรุนแรงของการขอร้อง เช่น “a couple days”, “a minute”, “a moment”, “a few minutes” ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนพบการกล่าวคำเหล่านี้ในปริมาณไม่มากนัก นอกจากนี้กลวิธีขอการบอกอย่างมีเงื่อนไขเป็นกลวิธีขอที่ทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกัน ชาวไทยและชาวจีนเลือกใช้ น้อยที่สุดด้วย

เมื่อพิจารณาจากกลวิธีขอที่ปรากฏในกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันมีการเลือกใช้กลวิธีขอทั้งสิ้น 9 กลวิธีขอ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวไทยพบ 6 กลวิธีขอและกลุ่มตัวอย่างชาวจีนพบ 7 กลวิธีขอ โดยกลวิธีขอที่กลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันเลือกใช้มากที่สุดคือ การแสดงเหตุผล พบร้อยละ 19.72 อันดับที่ 2 คือกลวิธีขอการขอโทษ พบร้อยละ 9.81 และกลวิธีขอที่ไม่เป็นที่นิยมและถูกใช้น้อยที่สุด คือกลวิธีขอการเน้นย้ำคำขอร้อง ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวไทยเลือกใช้กลวิธีขอการขอโทษมากที่สุด และการท้าทายตามลำดับ แต่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนกลับพบการใช้กลวิธีขอการท้าทายมากที่สุด และการขอโทษเป็นอันดับที่ 2 ซึ่งคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างชาวไทย และกลวิธีขอที่พบในกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันเพียงอย่างเดียวเท่านั้น คือกลวิธีขอการให้คำสัญญาและการให้ข้อเสนอทดแทน

2.2 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของผู้พูดชาวไทยและชาวจีนเปรียบเทียบกับชาวอเมริกันจำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

สำหรับการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษกับ
สถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบกัน เพื่อศึกษาว่าแต่ละกลวิธี แต่ละ
สถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังมีความแตกต่างหรือเหมือนกันหรือไม่ ซึ่งผลปรากฏดังตารางที่
32

ตารางที่ 32 ความถี่ในการปรากฏกลวิธีการขอร้องในภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและ
ชาวจีนเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันจำแนกตามสถานภาพทางสังคมของ
ผู้พูดผู้ฟัง

กลวิธี	สถานภาพทางสังคม								
	ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง			ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง			ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง		
	อเมริกัน	ไทย	จีน	อเมริกัน	ไทย	จีน	อเมริกัน	ไทย	จีน
กลวิธีแบบตรง	7	13	14	11	13	32	18	6	21
(ร้อยละการปรากฏ)	(2.19)	(8.61)	(7.95)	(3.37)	(9.77)	(22.54)	(6.14)	(4.8)	(16.15)
กลวิธีแบบอ้อมตาม	143	77	77	139	88	61	136	83	68
ธรรมเนียมปฏิบัติ									
(ร้อยละการปรากฏ)	(44.83)	(50.99)	(43.75)	(42.64)	(66.17)	(42.96)	(45.05)	(66.4)	(52.31)
กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่	169	61	85	176	32	49	143	36	41
ตามธรรมเนียมปฏิบัติ									
(ร้อยละการปรากฏ)	(52.98)	(40.40)	(48.30)	(53.99)	(24.06)	(34.50)	(48.81)	(28.8)	(31.54)
รวม	319	151	176	320	133	142	293	125	130
(ร้อยละการปรากฏ)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)	(100)

จากตารางข้างต้นพบว่าในสถานการณ์ที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังทั้งชาวอเมริกัน ชาวไทยและชาว
จีนต่างก็นิยมเลือกใช้กลวิธีการขอร้องที่แตกต่างกันไป คือชาวอเมริกันและชาวจีนจะนิยมกลวิธี
แบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติมากที่สุด พบถึงร้อยละ 52.98 และ 48.30 ในขณะที่กลุ่ม
ตัวอย่างชาวไทยเลือกใช้กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติมากที่สุด พบถึงร้อยละ 50.99 ส่วน
สถานการณ์ที่ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง พบว่ากลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันยังคงนิยมใช้กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตาม
ธรรมเนียมปฏิบัติมากที่สุด ร้อยละ 53.99 แต่กลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนเลือกใช้กลวิธีแบบ

อ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติมากที่สุด ร้อยละ 66.17 และ 42.96 ตามลำดับ และเช่นเดียวกันในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟังชาวไทยและชาวจีนเลือกใช้กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติมากที่สุดเช่นกัน และชาวอเมริกันนิยมเลือกใช้กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติมากที่สุดเช่นเดิม

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่า กลวิธีการขอเรื่องทั้ง 3 กลวิธีที่ปรากฏกับกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกัน ชาวไทยและชาวจีนสามารถจำแนกเป็นกลวิธีย่อยได้อีก ดังนั้นผู้วิจัยจะเปรียบเทียบให้เห็นความถี่ในการปรากฏกลวิธีย่อยของทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างในแต่ละสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังที่ละกลวิธีดังต่อไปนี้

1. กลวิธีแบบตรง

กลวิธีแบบตรง พบกลวิธีย่อยทั้งสิ้น 3 กลวิธีย่อย โดยมีร้อยละการปรากฏของแต่ละกลวิธีย่อยที่จำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังทั้งกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกัน ชาวไทยและชาวจีนดังนี้

ตารางที่ 33 ร้อยละการปรากฏกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบตรงจำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

กลวิธีย่อยของกลวิธี แบบตรง	สถานภาพทางสังคม								
	ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง			ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง			ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง		
	อเมริกัน	ไทย	จีน	อเมริกัน	ไทย	จีน	อเมริกัน	ไทย	จีน
การกล่าวเชิงคำสั่ง	0	0	21.43	0	15.38	50	16.67	83.33	61.9
การขอเรื่องอย่างตรงไปตรงมา	14.29	76.92	21.43	63.64	0	3.12	66.66	0	0
การบอกความต้องการของผู้พูด	85.71	23.08	57.14	36.36	84.62	46.88	16.67	16.67	38.1
รวม	100	100	100	100	100	100	100	100	100

การกล่าวเชิงคำสั่งเป็นกลวิธีย่อยที่พบน้อยที่สุดกับกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวอเมริกัน ชาวไทยและชาวจีนในกรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง แต่จะพบการใช้กลวิธีย่อยนี้ในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง เมื่อพิจารณากลวิธีย่อยการขอเรื่องอย่าง

ตรงไปตรงมา พบว่าเป็นกลวิธีย่อยที่ชาวอเมริกันนิยมมากที่สุด ในกรณีที่ผู้พูดเท่ากับผู้ฟังและผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง พบถึงร้อยละ 63.64 และ 66.66 และเป็นกลวิธีย่อยที่กลุ่มตัวอย่างชาวไทยนิยมมากในกรณีที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังเท่านั้น ในกรณีอื่นๆมาปรากฏการเลือกใช้เลย ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนก็มีการเลือกใช้กลวิธีย่อยนี้ในกรณีที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังและเท่ากับผู้ฟังเท่านั้น ไม่ปรากฏในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง ในขณะที่การบอกความต้องการของผู้พูดถูกพบการใช้มากที่สุดกับชาวอเมริกันในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง และกลุ่มตัวอย่างชาวจีนในสถานภาพทางสังคมเดียวกัน ส่วนกลุ่มตัวอย่างชาวไทยนั้นพบว่าใช้กลวิธีย่อยนี้มากที่สุดในสถานการณ์ที่ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง ส่วนในสถานการณ์ที่ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟังพบว่าทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ไม่มากนัก

2. กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ

กลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ พบกลวิธีย่อยในกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน 3 กลวิธีย่อย ส่วนกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันพบ 4 กลวิธีย่อย โดยร้อยละการปรากฏของแต่ละกลวิธีย่อยที่จำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังดังนี้

ตารางที่ 34 ร้อยละการปรากฏกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติในกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีนเปรียบเทียบกับชาวอเมริกันจำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

กลวิธีย่อยของกลวิธี แบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ	สถานภาพทางสังคม								
	ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง			ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง			ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง		
	อเมริกัน	ไทย	จีน	อเมริกัน	ไทย	จีน	อเมริกัน	ไทย	จีน
การบอกอย่างมี เงื่อนไข	1.4	-	-	5.76	-	3.28	3.79	1.2	1.47
การถามความ เป็นไปได้	<u>77.62</u>	<u>97.4</u>	<u>100</u>	<u>73.36</u>	<u>100</u>	<u>91.8</u>	<u>83.33</u>	<u>98.8</u>	<u>97.06</u>

ตารางที่ 34 (ต่อ)

กลวิธีย่อยของกลวิธี แบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติ	สถานภาพทางสังคม								
	ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง			ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง			ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง		
	อเมริกัน	ไทย	จีน	อเมริกัน	ไทย	จีน	อเมริกัน	ไทย	จีน
การถามความคิดเห็น	4.9	-	-	12.95	-	4.92	8.33	-	1.47
การแสดงความคิดเห็น	16.08	2.6	-	7.91	-	-	4.55	-	-
รวม	100	100	100	100	100	100	100	100	100

จากตารางข้างต้น เมื่อพิจารณาการบอกอย่างมีเงื่อนไข พบว่าชาวอเมริกันเลือกใช้กลวิธีย่อยนี้ในทุกสถานภาพทางสังคม แต่ปรากฏในปริมาณไม่มากนัก ในขณะที่ชาวไทยในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าและเท่ากับผู้ฟังไม่ปรากฏการใช้กลวิธีย่อยนี้เลย และผู้พูดชาวจีนพบการใช้กลวิธีย่อยนี้ในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดเท่ากับและสูงกว่า กลวิธีย่อยการถามความคิดเห็นเป็นไปได้เป็นกลวิธีย่อยของกลวิธีแบบอ้อมตามธรรมเนียมปฏิบัติที่มีการใช้สูงที่สุดในทุกกลุ่มสถานภาพทางสังคมของทั้งชาวอเมริกัน ชาวไทยและชาวจีน และพบว่ามากกว่าร้อยละ 70 ในทุกกลุ่มสถานภาพทางสังคมอีกด้วย จึงจัดว่าเป็นกลวิธีย่อยที่นิยมมากที่สุดและถูกเลือกใช้มากที่สุดอีกด้วย

การถามความคิดเห็นเป็นกลวิธีย่อยที่พบการใช้กับผู้พูดชาวอเมริกันและชาวจีนเฉพาะในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟังเท่านั้น และไม่ปรากฏการใช้โดยผู้พูดชาวไทย กลวิธีย่อยการแสดงความคิดเห็น พบว่าถูกเลือกใช้โดยกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันในทุกสถานภาพทางสังคมและกลุ่มตัวอย่างชาวไทยในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งกลวิธีย่อยนี้จะพบมากที่สุดในการที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง

3. กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ

กลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ พบ 6 กลวิธีย่อยในกลุ่มตัวอย่างชาวไทยและพบ 7 กลวิธีย่อยในกลุ่มตัวอย่างชาวจีน ส่วนกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันนั้นพบ 9 กลวิธีย่อย โดยมีร้อยละการปรากฏของแต่ละกลวิธีย่อยที่จำแนกตามสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังดังนี้

ตารางที่ 35 ร้อยละการปรากฏของกลวิธีแบบอ้อมไม่ใช่ตามธรรมเนียมปฏิบัติของกลุ่มตัวอย่าง
ชาวไทยและชาวจีนเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันจำแนกตามสถานภาพ
ทางสังคมของผู้พูดผู้ฟัง

กลวิธีย่อยของกลวิธี แบบอ้อมไม่ใช่ตาม ธรรมเนียมปฏิบัติ	สถานภาพทางสังคม								
	ผู้พูดต่ำกว่าผู้ฟัง			ผู้พูดเท่ากับผู้ฟัง			ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟัง		
	อเมริกัน	ไทย	จีน	อเมริกัน	ไทย	จีน	อเมริกัน	ไทย	จีน
การแสดงเหตุผล	37.87	-	2.35	36.93	6.25	8.16	39.16	-	2.44
การเกริ่นนำ	13.02	1.64	24.71	16.48	3.12	4.08	18.88	5.56	4.88
การหักทลาย	8.29	1.64	32.94	9.09	40.63	77.56	12.59	25	60.97
การขอโทษ	24.26	96.72	36.47	19.88	46.88	-	11.19	61.11	9.76
การขอร้อง	4.73	-	-	5.68	-	-	5.59	-	7.32
การยกย่องผู้ฟัง	1.18	-	1.18	1.14	3.12	-	3.5	-	-
การเน้นย้ำคำขอร้อง	1.78	-	2.35	0.57	-	10.2	1.4	8.53	14.63
การให้คำสัญญา	4.73	-	-	3.41	-	-	3.5	-	-
การให้ข้อเสนอ	4.14	-	-	6.82	-	-	4.19	-	-
ทดแทน									
รวม	100	100	100	100	100	100	100	100	100

หากพิจารณาการแสดงเหตุผล จะพบว่าเป็นกลวิธีย่อยที่พบมากที่สุดในทุกสถานภาพทางสังคมของผู้พูดผู้ฟังชาวอเมริกัน โดยกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันจะนิยมใช้กลวิธีย่อยการแสดงเหตุผลมากกว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน โดยไม่ปรากฏการใช้กลวิธีย่อยการแสดงเหตุผลกับกลุ่มตัวอย่างชาวไทยในกรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าและสูงกว่าผู้ฟัง ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนพบการใช้กลวิธีย่อยนี้ในทุกสถานภาพทางสังคมแต่ก็พบในปริมาณน้อย

กลวิธีย่อยการเกริ่นนำเป็นกลวิธีย่อยที่ทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างใช้ไม่มากนัก แต่พบการใช้ในทุกสถานภาพทางสังคมและพบทั้งในกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกัน กลุ่มตัวอย่างชาวไทยและชาวจีน การหักทลายเป็นกลวิธีย่อยที่พบมากในกลุ่มตัวอย่างชาวจีน ซึ่งชาวจีนเลือกใช้กลวิธีย่อยนี้มากที่สุดใน

สถานการณ์ที่ผู้พูดเท่ากับและสูงกว่าผู้ฟัง ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันพบการใช้ในปริมาณไม่มากนักในทุกสถานภาพทางสังคม ส่วนกลวิธีย่อยการขอโทษเป็นกลวิธีย่อยที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างชาวไทยใช้มากที่สุดในทุกสถานภาพทางสังคม และยังพบการใช้ในปริมาณมากอีกด้วยเมื่อเปรียบเทียบกับผู้พูดชาวอเมริกันและชาวจีน

กลวิธีย่อยการขอบคุณเป็นกลวิธีย่อยที่ไม่ปรากฏในกลุ่มตัวอย่างชาวไทยเลย แต่กลับพบการใช้กับผู้พูดชาวอเมริกันในทุกสถานภาพทางสังคมแต่พบการใช้ในปริมาณน้อย ส่วนกลุ่มตัวอย่างชาวจีนนั้นพบการใช้เพียงในสถานภาพทางสังคมที่ผู้พูดสูงกว่าผู้ฟังเท่านั้น ส่วนกลวิธีย่อยการยกย่องผู้ฟังและการเน้นย้ำคำขอร้องก็เป็นกลวิธีย่อยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งชาวอเมริกัน ชาวไทยและชาวจีนไม่นิยมมากนักและพบในปริมาณไม่มากนักเช่นเดียวกัน

การให้ข้อเสนอทดแทนและการให้คำสัญญาเป็น 2 กลวิธีย่อยที่พบเฉพาะกับกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันเท่านั้น ไม่ปรากฏการใช้กับกลุ่มตัวอย่างทั้งชาวไทยและชาวจีน สำหรับกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันจะพบทั้ง 2 กลวิธีย่อยในปริมาณที่ใกล้เคียงกันกับทุกสถานภาพทางสังคม